

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΣΤΡΑΠΗΣ

—ὁδ. Βορέου 13.—

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑλλάδος . . . δρ. 7
Ἐξωτερ. . . φρ. 7

Ὁ πληρῶνων συνδρομητῆς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῇ
ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

Ἔτος Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 4 Ἰουνίου 1896.

Ἄριθ. 11.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μυθιστοριογραφία ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ.—
Τὸ τελειότερον ἐπιζῆ.—Ἡ μικρὰ βασίλισσα τῆς
Ὁλλανδίας.—Κινεῖζοὶ ναῦται ἐνώπιον τοῦ ἀγγλοῦ δι-
καστοῦ.—Αἱ λόγια γυναῖκες ἐν Γερμανίᾳ.—Τὸ βα-
σίλειμα (ποίημα).—Αἱ περὶ τῆς εἰρήνης διδασχὴ ἐν
Εὐρώπῃ.—Τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Νίκκο (Ἰαπωνίας).—
Ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ ἐξόγου Ρώσου μυθιστο-
ριογράφου Δοστοεῖσκη.—Βόμβυξ σχινοβάτης.—Νέα
σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐν Ρωσίᾳ.—Πρακτικαὶ συμ-
βουλαὶ ὕμεινις.—Ἰστία μετ' ὀπῶν.—Τὰ παθήματα
τῶν πνευματοαίων.—Γνωστοποίησις.

Ἡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΑΙ ΑΙΓΥΠΤΩΙ.

Αἱ ἐπ' ἐσχάτων γενόμεναι ἐν Αἰγύπτῳ εὐρέ-
εις ἀρχαίων παπύρων ἀπεκάλυψαν ἡμῖν φιλο-
λογίαν ἣτις κατὰ πολὺ μετέβαλε τὰς μέχρι
τουδὲ ἐπικρατούσας γνώμας περὶ τοῦ ὑποτιθε-
μένου ἀχάριτος καὶ ἀνιερῶ βίου τῶν κατοίκων
τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου. Πρῶτον εἶχομεν
συνεθίσει νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν φιλολογίαν
τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ὡς συγκεκριμένην κυρίως
ἐκ προσευχῶν, ἐπικλήσεων πρὸς τοὺς θεοὺς μα-
γικῶν ἐπωδῶν καὶ θρησκευτικῶν κειμένων. Ἡ
βίβλος τῶν Νεκρῶν, τὸ μέγα τοῦτο προῖον τῆς
θρησκευτικῆς σκέψεως, θεωρεῖτο ὡς τὸ μόνον
βιβλίον ἐπὶ τῷ ὅποιῳ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἠ-
δύναντο νὰ ἐγκραυχῶνται. Ἡ πρόληψις αὕτη
τάνυν διεσκεδάσθη. Διὰ τῶν ἐπ' ἐσχάτων γε-
νομένων ἀνακαλύψεων τῶν Αἰγυπτιολόγων Πή-
την, Δεμργάν καὶ Μασπερώ, εἰς φιλολογικὸς
πλούσιος θησαυρὸς ἤξήθη εἰς τὸ φῶς μετὰ πο-
λυχρόνιον ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὰ εἰρήπια. Εἴμεθα δὲ
ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς θέσιν κατὰ τὸν δέκατον

ἔνατον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα νὰ ἐντροφήσωμεν
καὶ ἐκτιμήσωμεν τὰ μυθιστορικὰ προῖοντα τοῦ
καλάμου τῶν συγγραφέων τῶν ἀκμασάντων
δέκα ἑννέα αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ.

Ἐκ πάντων τῶν μυθιστορημάτων τὰ ὅποια
δισσώθησαν ἐν ταῖς περγαμηναῖς περὶ οὐδενὸς
δύναται νὰ ῥηθῆ ὅτι εἶναι τόσοσ θαυμάσιον καὶ
ἀξιοπερίεργον ὡς τὸ διήγημα περὶ τῶν δύο ἀ-
δελφῶν, — θαυμάσιον ὑπὸ ταύτην τὴν ἀποψιν,
ὅτι καταδεικνύει μέχρι τίνος ὑψηλοῦ βαθμοῦ
ἀναπτύξεως εἶχε φθάσει ἡ μυθιστορικὴ φιλολο-
γία ἐν οὕτως ἀπωτάτῃ χρονικῇ περιόδῳ, καὶ
ἀξιοσημείωτον διότι δεικνύει θαυμασίαν ὁμοι-
ότητα πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ λαμπροῦ ἄμα
δὲ καὶ συγκινητικοῦ διηγήματος τῆς Ἀγίας
Γραφῆς περὶ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς συζύγου τοῦ
Πετερρῆ. Αἱ ἐν τῷ μέλλοντι μελέται καὶ ἐρευναι
θὰ ἀποδείξωσιν ἂν τοῦτο τὸ ἀρχαῖον αἰγυπτια-
κὸν διήγημα εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Παλαι-
ᾶς Διαθήκης, ὡς τινες Αἰγυπτιολόγοι ἰσχυρί-
ζονται, ἢ ἂν εἶναι μυθιστόρημα λαβὸν τὴν ὑπό-
θεσιν τοῦ ἐκ τινος ἀρχαιοτέρας παραδόσεως.
Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο κέκτηται μεγάλην σημα-
σίαν ἐνταῦθα συντόμως θὰ ἀναφέρωμεν τὸ πε-
ριεχόμενον αὐτοῦ.

Ἐν τινι πόλει τῆς Αἰγύπτου ἔζον δύο ἀ-
δελφοί, ὧν ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Ἄνπου, ὁ δὲ ἕτερος
Μπάτα. Ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός Ἄνπου εἶγεν
οἰκίαν καὶ οἰκογένειαν, ὁ δὲ Μπάτα διέτριβε
παρ' αὐτῷ σύντροφος καὶ φίλος τοῦ οἴκου. Μίαν
ἡμέραν ὁ Ἄνπου ἀπέστειλε τὸν ἀδελφόν του
Μπάταν νὰ κομίσῃ σίτον ἐκ τῆς ἀποθήκης ὅτε
δὲ ὁ μικρότερος ἀδελφός ἀπῆλθεν ὅπως ἐκτε-
λέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ πρεσβυτέρου συνήν-
νησε τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του καθημένην
νωχελῶς ἐν τῷ κομμωτηρίῳ τῆς. Ὁ Μπάτα

ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τοῦ σίτου, ἀλλ' αὕτη ἀντὶ τοῦ σίτου τῷ προέτεινε ἐρωτικὰς σχέσεις, ἀπαρλλάκτως ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Πετρερῆ εἰς τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Μπάτα δὲν ἤκουσε τὰς δολίαις αὐτῆς προτάσεις καὶ ἀφοῦ ἔλαβε μόνος τοῦ τὸν σίτον, ἀπῆλθεν. Ἡ γυνὴ αὕτη φοβουμένη μὴ ὁ Μπάτα διηγηθῆ τὸ συμβάν εἰς τὸν σύζυγόν της ἐπίτηδες οὕτως ἐστρεψε τὴν ὑπόθεσιν ὥστε νὰ καταπεισθῆ ὁ σύζυγός της περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Μπάτα. Περαιτέρω ἐν τῷ διηγήματι ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μπάτα ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμποῦ, ὅστις ἔκρηψε τὴν καρδίαν τοῦ Μπάτα ἐν τῷ κορμῷ τῆς συκῆς. Ὅτε ἔκοψαν τὸ δένδρον, ὁ Μπάτα ἀνέστη καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἡμεῖς, ὡς ἐννοεῖται, κεφαλαιωδῶς ἐμνημονεύσαμεν τὸ περιεχόμενον τοῦ μυθιστορήματος· τοῦτο δὲ σκηνῶν, ὅποια θαυμάσια ἔτι διηγήματα διαμένονσι κεχωσμένα ἐν τοῖς σκοτεινοῖς τάφοις τοῦ ἀρχαιοτάτου λαοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν τῇ ἀποκαλυφθείσῃ φιλολογίᾳ τῆς Αἰγύπτου ἀπαντῶσιν οὐ μόνον ἐρωτικὸν χαρακτῆρα φέροντα μυθιστορήματα ἀλλὰ καὶ ἐξιστοροῦντα διαφόρους περιπετείας διηγήματα. Ἐν θαυμασιώτατον ἐκ τούτου τοῦ εἰδους μυθιστορήματα εἶναι τὸ ἐξιστοροῦν τὰς περιπετείας τοῦ Σανεχάτου, τὸ ὁποῖον ἐξ ὀλοκλήρου μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Πίτρι ἐν τῇ ἀξιολόγῳ του συγγραφῆ ὑπὸ τὸν τίτλον «Διηγήματα Αἰγυπτιακά». Ἐν τῷ διηγήματι τούτῳ γίνεται λόγος περὶ ἐνὸς αὐλικῆ ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀμέναν-Χάτ ἰδρυτοῦ τῆς δωδεκάτης δυναστείας τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Φαραόνων. Ὁ αὐλικὸς οὗτος, καλούμενος Σανεχάτ, ἐπέσυρε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀμένου καὶ ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τῆς χώρας. Οὗτος διευθυνόμενος πρὸς βορρᾶν διήλθε τὰ ὄρια τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν Παλαιστίνην διέτριψεν ἐπὶ τινα χρόνον. Ἡ περιγραφή τῆς ἐκ τῆς Αἰγύπτου δραπετεύσεως, τῶν πολυαριθμῶν περιπετειῶν ἐν Συρίᾳ καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σανεχάτου εἰς τὴν πατρίδα του ὁμοιάζει ἐπὶ μᾶλλον πρὸς διηγήματα ἐκτιθέμενα ὑπὸ τινος Εὐρωπαϊοῦ περιηγηθέντος κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα τὴν Ἀφρικὴν παρὰ περιγραφὴν συγγραφείσαν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ. Μελετῶντες ἐν συνόλῳ τὴν ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλυφθεῖσαν ἐλαφρὰν φιλολογίαν τῶν Αἰγυπτίων, πειθόμεθα ὅτι δὲν πρέπει πάντοτε νὰ ἐκλάβωμεν τὸν Αἰγύπτιον ὡς ὃν σοβαρὸν καὶ σκυθρωπὸν, ἀλλ' ὡς ἄνδρα ἐκτιμῶντα τὰ μυθιστορήματα καὶ τὴν διασκέδασιν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τούτων τῶν πολιτικῶν μνημείων τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΟΝ ΕΠΙΖΗ

Ὁ Βολταῖρος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν θὰ ἐπιζήσῃ τὸν δέκατον ἔνατον αἰῶνα. Ἀλλὰ τί δὲν κατάρθωσεν ὁ 19 αἰὼν διὰ τὸν Χριστιανισμὸν; Οὗτος δισεκόρπισε τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ νέου καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Οὗτος ἐκέρδισε τὰς νήσους τοῦ Νότου καὶ ἐκλόπισε τὰς ἰσχυρὰς ἐθνικὰς θρησκείας τῆς Ἰνδίας, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Οὗτος παρεκίνησε τοὺς ἱεραποστόλους νὰ κηρύξωσι τὸν Χριστιανισμὸν καὶ εἰς τὰ μυχαίτατα ἄκρα τῆς γῆς! Οὗτος ἀφιέρωσε τὰ εὐγενέστατά του τέκνα εἰς τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς ἐγκαταίτοις τῆς Ἀφρικῆς περὶ τῶν ὁποίων ὁ Βολταῖρος οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει, ἀκόμη δὲ μετεχειρίσθη τὸ ἐν Φερνέ τυπογραφεῖον τὸ ὁποῖον ἐτύπωνε τὰ συγγράμματα τοῦ Βολταῖρου—ἴσως δὲ καὶ αὐτὴν τὴν κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου ψευδῆ του προφητείαν—ὅπως τυπώσῃ εἰς τὰς νέας γλώσσας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ!—«Ἀνέγνωσα τὴν Γραφήν» ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς Πέιν ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματός του «Αἰὼν τοῦ ὀρθοῦ λόγου» (ἐκδοθέντος πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν) ὡς νὰ διήλθε τις διὰ τοῦ δάσους μετὰ πελέκως καὶ νὰ κατέκοπτε ξύλα. Ἐνταῦθα ταῦτα κείνται καὶ οἱ ἱερεῖς, ἂν δύνανται, ἄς τὰ μεταφυτεύσωσιν. Οὗτοι ἴσως ἀνορθώσωσι ταῦτα ἀλλ' οὐδέποτε ταῦτα θὰ ἀνακτῆσωσι τὰς ἀποκοπεῖσας ρίζας των».

Πρὸ τίνος χρόνου εἰς προίεργος ἠθέλησε νὰ ἀγοράσῃ ἐν ἀντίτυπον ἐκ τούτου τοῦ βιβλίου τοῦ Θωμᾶ Πέιν ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπαντῶσιν αἱ μνημονευθεῖσαι φράσεις. Οὗτος μετὰ πολλὰς ἐκζητήσεις εὑρεν ἐν μόνον σῶμα τούτου τοῦ βιβλίου ἐν μιᾷ μεγαλοπόλει παρὰ τινι μεγάλῳ ἐμπόρῳ ἀρχαίων βιβλίων, ἐνῶ ἄνευ ὑπερβολῆς δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἀντὶ ἐκάστης Ἀγίας Γραφῆς ὑπαρχούσης τότε πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, τὴν σήμερον εἶναι ἐν διαδόσει ἑκατὸν τοιαῦται!

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἐὰν ἐπισκεφθῆτε τὴν Χάγην, τὴν ὠραίαν πτερούσαν τῆς Ὀλλανδίας ἄνευ ἄλλου θὰ θυμεῖτε νὰ ἴδῃτε τὴν νεαρὰν βασιλίαν. Ἡ βασιλίαν εἶναι δεκαπενταετής τὴν ἡλικίαν, ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1890, ὅτε ὁ πατὴρ τῆς, Βασιλεὺς Βιχέλμος ὁ III ἀπέθανε. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ὄνομα εἶνε Βιχελμίνα, Ἐλένη, Ἄλβια, Μαρία ἀλλ' ἐν γενεῖ καλοῦσι τὴν νεαρόν βασιλίαν Βιχελμίαν. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι τὸσον νεαρὰ κόρη δὲν θὰ ἐγνώριζε κυβερνᾶ τοὺς ὑπηκόους της, διὰ τοῦτο αὕτη εὐτυχῆς διότι ἔχει σοφὴν μητέρα ἧτις γνωρίζει νὰ παρσκευάζῃ αὐτὴν διὰ τὸ ὑψηλὸν βασιλικὸν ἀξίωμα. Ἔως οὐ ἡ Βιχελμίνα φθάσῃ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἡ μητὴρ της Βασίλισσα Ἐλένη θὰ κυβερνᾶ τὴν ὀρθὴν τῆς Βασίλισσας. Ἡ βασίλισσα Ἐλένη εἶναι ἡ χήρα τοῦ βασιλέως Βιχέλμου τοῦ I πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη συνεζεύχθη ὅτε ἦτο καενναεῖς. Αὕτη εἶναι θυγάτηρ ἐνὸς Ἡγεμόνου τῆς Γερμανίας καὶ κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῆς τὴν ἀνατροφὴν αὕτη ἐπαξίως κατέχει τὴν ἡλικίαν τῆς ἀντιβασιλίσσης. Ὁ βασιλεὺς Βιχέλμος ἦν ἐξήκοντα δύο ἐτῶν ὅτε συνεζεύχθη αὕτην. Ἡ βασίλισσα διὰ τῆς ἐγκαρδίου ἀποσκευῆς πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ τοῦ φιλοπόνητον της χαρακτῆρος πρὸς πάντας ἀνήρπασε τὴν καρδίαν τῶν Ὀλλανδῶν, οἵτινες δικαίως ἀγαπῶνται ἐπ' αὐτῇ ὡς καὶ ἐπὶ τῇ νεαρᾷ βασίλισσῃ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς. Ἡ βασίλισσα Ἐλένη ἀκόμη φαίνεται πολὺ νέα, καίτοι εἶνε ἤδη πενήντα ἔτων. Ἡ Βιχελμίνα εἶνε τὸ μονογενὲς τέκνον της.

Ὁ Βιχέλμος ὁ III ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ὀλλανδίας δέκα τέσσαρα ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1849 ἕως τοῦ θανάτου του. Οὗτος ἦν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ θρόνου ἐκ τῆς ἀνδρικῆς γραμμῆς, καὶ τοῦ οἴκου τῶν Ὀράνων εἰς τὸν ὁποῖον (οἶκον) ἀνήκει τὸ εὐγενὲς ἡγεμόνων τῶν Ὀράνων, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σιγελὸς Βιχέλμος» ἀνήκει εἰς μίαν συγκινητικωτάτην ἐποχὴν τοῦ κόσμου. Οὗτος ἀπελύτρωσε τοὺς Ὀλλανδούς ἐκ τῆς φοβερᾶς τυραννίας τῶν Ἰσπανῶν, ἐκτίνας καὶ αὐτὴν τὴν ἰδιωτικὴν του περιουσίαν ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τῆς πατρίδος του καὶ ἐπὶ τῆς ἀπορίας κατὰ τὸ 1854 ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ ἀγρίου φονέως.

Ἡ Ὀλλανδία οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν ἀπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς

Ὀράνης καὶ σήμερον τιμᾶ αὐτὸν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μοναδικῆς του κληρονομίας, τῆς νεαρᾶς βασίλισσας. Ἡ διοίκησις τῆς Ὀλλανδίας εἶναι περιορισμένη, ἡ χώρα αὕτη ἔχει συνταγματικὴν μοναρχίαν. Ὁ θρόνος κληρονομικῶς μεταβαίνει εἰς τοὺς ἄρρενας γόνους τοῦ οἴκου, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει διαδόχου ἡγεμόνος, τὸ στέμμα διδεται εἰς τὴν θυγτέρα τοῦ βασιλέως. Βιχέλμος ὁ III ἐνυμφεύθη ἐτι κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν καὶ ἀπέκτησε δύο υἱοὺς ἀλλ' ἀμφοτέροι ἀπέθανον ἐνωρίτερον τοῦ πατρὸς των. Ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ υἱὸς ἦ ὁ διάδοχος διήλθε τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἐν Παρισίοις λίαν ἀσπύτως. Ὁ ἀδελφὸς του ἦν ἀσθενικὸς καὶ ὠφέλιμον ἦτο εἰς τὴν Ὀλλανδίαν διότι οὐδεὶς τούτων τῶν νέων διεδέχθη τὸν θρόνον.

Δὲν εἶναι ἐπομένως παράξενον ὅτι οἱ Ὀλλανδοὶ εἶναι ὑπερευχαριστημένοι ἐκ τῆς μικρᾶς τῆς βασίλισσας καὶ ἐκ τῆς καλῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἧτις παρέχεται αὐτῇ ὅπως αὕτη καταστῆ ἐπάξιος τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της. Ἡ νεαρὰ βασίλισσα Βιχελμίνα εἶναι ἀξιεράστος καὶ ἔχει θελκτικωτάτην συμπεριφορὰν. Τὸ πρόσωπόν της εἶναι μελίχιον καὶ γνωστικόν, ἔνεκα δὲ τούτου πολλὰκις γίνεται μνεῖα περὶ αὐτῆς ὡς «τοῦ γλυκεῖος κορασίου». Οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας καταθέλγονται βλέποντες τὴν μικρὰν τῆς βασίλισσας καὶ τὴν σεβαστὴν μητέρα της ἐξερχομένης εἰς περίπατον ἐπὶ μιᾶς ἀνακτορικῆς ἀμάξης, αὗται εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ διερχομένου πλήθους λίαν ἀξιεράστως χαιρετίζουσι.

Καίτοι ἡ μικρὰ Βιχελμίνα εἶναι βασίλισσα, ἐν τούτους αὕτη εἶναι πάλιν παιδίον ὡς τὰ λοιπὰ καὶ ἔχει τὰς αὐτὰς κλίσεις καὶ ἐφέσεις ὡς καὶ ταῦτα αὕτη ὑπεραγαπᾶ νὰ ἐξέρχεται εἰς περίπατον καὶ ἰδία εὐχαριστεῖται ὅταν τῇ ἐπιτρέψωσιν ὅπως αὕτη μόνη ἡνιοχῆ καθημένη ἐν ἀμάξῃ συρομένη ὑπὸ ἐξ μικροσώμων ἵππων, ἀνὰ δύο εἰς τὴν σειράν. Λέγεται ὅτι αὕτη ἔχει ἐπιμονον θέλησιν παρ' ὅλην τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν της, ἀλλὰ πάλιν οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι αὕτη εἶναι τίμιον καὶ εὐπειθὲς κοράσιον προσόντα τὰ ὁποῖα πάντοτε μεγάλως ἐκτιμῶνται παρὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ ταῖς βασίλισσαις ὡς καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἀνθρώποις. Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτῆς διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν ὑπάρχει μία Ἀγγλίς, ἧτις μίαν ἡμέραν πρὸς τιμωρίαν (διότι ἡ Βιχελμίνα παρεμέλησέ ποτε νὰ ἐκμάθῃ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίδος ὄρισθὲν μάθημα) ἔδωκεν αὐτῇ νὰ ἰχνογραφῆσῃ τὸν ἄτλαντα τῆς Εὐρώπης. Ἡ Βιχελμίνα ἄνευ δισταγοῦ εἶπε τότε εἰς τὴν διδασκάλισσάν της «θὰ ἰχνογραφῶ τὸν ἄτλαντα, διότι πρέπει νὰ ὑπακούσω—ἀλλὰ σεις

θά ἴδῃτε». Ὅτε δὲ τὸ περατωθὲν ἔργον ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς διδασκαλίας, κατεδείχθη ὅτι ἡ Βιλχελμίνα εἶχε ζωγραφίσῃ τὴν Ὀλλανδίαν μεγαλειότεραν, τὰς δὲ Βρετανικὰς νήσους τόσον σμικροτάτας ὥστε μόλις διακρίνοντο. Ὁ ἄτλας ἐν ταῖς λοιπαῖς λεπτομερίαις ἦν ἀλάνθαστος.

Ἐτερον διήγημα, φερόμενον μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς πρωτεύουσας, δεικνύει πόσον σοφῶς φέρεται πρὸς αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς, προσπαθοῦσα νὰ ἀναπτύξῃ ἐν τῷ τέκνῳ τῆς τὰ καλὰ προσόντα καὶ νὰ κωλύσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν κακῶν κλίσεων αἵτινες ἐνίοτε φανεροῦνται καὶ παρὰ τοῖς καλοῖς παιδίοις καὶ κορασίοις. Οὐ πρό τινας χοόνου ἡ βασίλισσα Βιλχελμίνα θέλουσα νὰ εἴπῃ τι εἰς τὴν μητέρα τῆς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου αὐτῆς, ταχέως καὶ κατὰ τι ἀποτόμως, ὡς ἐνίοτε πράττουσι τὰ παιδία ὄταν τοῖς ἐπέλθῃ κατὰ νοῦν τι.

«Ποῖος εἶνε;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις καλῶς ἐγνώριζε τὸ ἐπιβλητικὸν κρούσιμον συγχρόνως δὲ καὶ τὸν ἐρεθυσμὸν τοῦ πνεύματος τῆς θυγατρὸς τῆς.

«Ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας» ἦν ἡ ὑπερήφανος ἀπάντησις!

«Δὲν δέχομαι» εἶπεν ἡ ἀντιβασίλισσα ἔσωθεν.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπεκράτει σιγὴ καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν τοῦ θαλάμου. Ἡ μήτηρ ἀνυπομόνως ἐπερίμενε πρῶτον καὶ ἡδύτερον ἀπάντησιν. Τότε ἐν μελιχίῳ καὶ τρυφερᾷ φωνῇ ἠκούσθησαν ἔξωθεν αἱ γλυκεῖαι λέξεις «μητέρα, ἐγὼ εἶμαι, ἡ ἀγαπητὴ σου θυγάτηρ, ἐπιτρέπεις νὰ εἰσελθῶ;»

«Ἐλευθέρως» ἀπήντησεν ἡ συγκινηθεῖσα μήτηρ—σεῖς δὲ ἀναγνώσται δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐπακολουθήσαν συνάντησιν.

Τὸ διήγημα τὸ ἀναφέρων ὅτι ἡ μικρὰ βασίλισσα ὠμίλει μὲ τὴν κούκλαν τῆς ἡ ὁποία ἔσφαλε εἶνε λίαν συγκινητικόν. Εἷς αὐλικὸς ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν εἰς τὴν κούκλαν τῆς «Ἦώρα, φίλη κούκλα, ἄκουσε, διότι ἂν δὲν ὑπακούσῃς θὰ σὲ κάμω βασίλισσαν καὶ τότε δὲν θὰ ἔχῃς μὲ ποῖον νὰ ὠμίλῃς.

Ἡ μικρὰ βασίλισσα ἀκόμη ἀπὸ τῶρα φαντάζει τίνων ἀγαθῶν στεροῦνται αἱ βασίλισσαι ἕνεκα τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τοῦ εἰς αὐτὰς ἀνατιθεμένου. Εἶθε ἡ βασίλισσα Βιλχελμίνα νὰ διαμένῃ πάντοτε μετριόφρων ὅπως ζήτη συμπαθειαν καὶ συμβουλήν κατὰ τὴν θλίψιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ εἶθε ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ διδῇ ζωὴν εἰς τὴν καλοκάγαθον καὶ συνετὴν αὐτῆς μητέρα ὅπως χειραγωγῇ καὶ παραμυθῇ αὐτὴν.

Ἡ Ὀλλανδία, ὡς γνωστὸν δὲν εἶναι μεγάλη;

ὡς τὰ γειτονικὰ αὐτῆς βασιλεία ἀλλ' ἔχει λίαν ἐκτεταμένας κτήσεις ἐν ἄλλαις χώραις ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. Μόνον ἡ νῆσος Ἰάβα ἀριθμεῖ πλέον τῶν 18 ἑκατομμυρίων κατοίκων. Μεγάλῃ λοιπὸν εὐθύνη ἀπόκειται τῇ νεαρᾷ βασιλίσει ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρα περιστάσις παέχεται αὐτῇ πρὸς ἐξάσκησιν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐπιρροῆς τῆς.

Ἡ βασίλισσα δὲν δὲν θὰ κυβερνᾷ μόνῃ ἀλλὰ θὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τοῦ κτάτους ἀποτελουμένου ἐκ δώδεκα μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ σώματος. Πεποιθᾶμεν δὲ, ὅτι διὰ τῶν συνετῶν συμβουλῶν, τῶν πιστῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀφοσιωμένων ὑπηκόων ἡ κυβερνήσις τῆς νεαρᾶς βασιλείας τῆς Ὀλλανδίας θὰ κταστῇ ἀμεμπτος καὶ τελειοτάτη κατὰ τοὺς νῦν χρόνους.

KINEZOI NAYTAI

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ

Πρό τινας χρόνους δύο Κινέζοι ναῦται παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀστυνομικοῦ δικαστοῦ. Οὗτοι ἐπλησίασαν εἰς τὸν δικαστὴν ποιούντες βαθείας ὑποκλίσεις, ἔπειτα περιετύλιξαν τὸν λαιμὸν τῶν διὰ τῆς μακρᾶς κόμης τῶν ἥτις ἔφθανε μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ ἀπέθηκον ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστοῦ μίαν μακρὰν ἀναφορὰν δύο μέτρων μακρὰν καὶ γεγραμμένην διὰ σινικῶν γραμμάτων. Ὁ δικαστὴς προσεκάλεσε παρευθὺς μεταφραστὴν ὅστις μετέφρασε τὴν ἀναφορὰν τῶν Κινέζων. Οὗτοι ἐν τῇ ἀναφορᾷ τῶν ἔλεγον ὅτι εἶναι οὐτιδανοί, ἀξιοκαταφρόνητοι, ὅμοιοι πρὸς τὸν κοινορτὸν τῶν ὀδῶν καὶ ἐπάξιον νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν κοπρίαν. Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν οὐτιδανότητα οὗτοι τολμῶσι νὰ προσφεύγωσι πρὸς τὴν εὐθυδικίαν τοῦ ἐν Λονδίῳ δικαστοῦ, ἀνδρὸς ἀξιοσεβάστου καὶ εὐλογουμένου ὑπὸ τῶν προγόνων του. Ὁ Κουμπούκιος, ὁ Βιγγ-Χάμ-Τσάμ κοὶ λοιποὶ φιλόσοφοι ἦσαν μωροὶ παραβαλλόμενοι πρὸς τὸν δικαστὴν, τοῦ ὁποίου ἡ τιμιότης καταυγάζει ὡς ἥλιος τῆς μεσημβρίας. Ἐν τέλει οἱ Κινέζοι ἐν τῇ ἀναφορᾷ τῶν παρεκάλουν τὸν δικαστὴν νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ ἀτμοπλοῖῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτοι ἀφίχθησαν εἰς Λονδίνον. Ἡ ὑπερησία τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐξετέλουν ἐν τῷ ἀτμοπλοῖῳ ἦν χειροτέρα τοῦ ἄδου. Ὁ δικαστὴς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀναφορᾶς ἀπέστειλε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸ λιμεναρχεῖον διότι ἔκρινεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του.

ΑΙ ΛΟΓΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ.

Αἱ γυναῖκες ἐν Γερμανίᾳ ἐπέσυρον ἄλλοτε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν ἕνεκα τῆς παιδείας των. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα αὐταὶ καταλάμβανον τὴν πρώτην θέσιν, ἀλλ' ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Γερμανίς ἐστερήθη τούτου τοῦ πρωτείου· περιορισθεῖσα ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶν ἱστορικῶς μορφωθέντων ὄρων εἰς τὸ στενὸν πλαίσιον τῶν οἰκογενειακῶν καθήκοντων, αὕτη, κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἐζήτει νὰ ἐκτελέσῃ ἄλλο τι ἔργον ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐνοεῖται, τοῦτο πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, αἱ δὲ λόγοιαι γυναῖκες ἐν Γερμανίᾳ ταχέως ἐγένοντο σπαυώταται.

Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων, καθ' ἣν τόσον πολλὰι γυναῖκες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλίᾳ ἐξεῖχον ἐπὶ τῇ παιδείᾳ καὶ τῇ μεγαλοφυίᾳ, παρήλθεν ἐν Γερμανίᾳ ὅπως ἀφανῶς διὰ τὰς γυναῖκας. Αὐταὶ δὲν ἐξεδήλουν ἰδιαιτέραν τάσιν εἰς τὸ νὰ ἀναμιλλῶνται πρὸς τοὺς ἀνδρας διὰ τῆς παιδείας των, ἀλλὰ προέκυψαν λίαν ζωηραὶ θεωρητικαὶ συζητήσεις ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκ τῆς ἀπόψεως τῶν διανοητικῶν προσόντων. Τοιοῦτον ἐπίσης φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Τότε συνεγράφησαν ἅπαντες οὗτοι οἱ ὀγκώδεις τόμοι περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὴν γυναῖκα ὡς ἄνθρωπον. Ἀλλ' εὐρέθησαν καὶ πρόμαχοι τῶν γυναικῶν οἵτινες ἐξανέστησαν κατὰ τῶν ὑπὸ τῶν γερμανῶν ἐπιστημόνων διατυπούμενων γνώμων. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτων τῶν ὑπερήλικων τῶν δικαιομάτων τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν ΧVI αἰῶνα πρέπει νὰ καταλέξωμεν τὸν Κονράδον Τσελτές, τὸν μαθητὴν τοῦ Ρουθόλφου Ἀγρικόλου καὶ τὸν στεφανηφόρον ποιητὴν αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανόν. Ἐκτὸς τοῦ Τσελτές, ἐν ταύτῃ τῇ κινήσει τῶν ἀνθρωπιστῶν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν συμμετείχον ὁ Ἐρασμος, ὁ Σίμων Γέδγκε, ὁ Σόππιους ἰδίᾳ δὲ ὁ Ἀγρίππας Νέτεσγκεμ. Ὅστις κατὰ τὸ 1529 ἐν Ἀντβερπῆνι ἐξέδωκε λατινιστὶ βιβλίον ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὴν εὐγένειαν καὶ τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ γυναικεῖου φύλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο μετὰφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν κατὰ τὸν ΧVI αἰῶνα καὶ ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Μετ' οὐ πολὺ καὶ αἱ γυναῖκες ἤρξαντο νὰ λαμβάνωσιν ἐνεργὸν μέρος ἐν ταύτῃ ὑπὲρ αὐτῶν κινήσει. Ἦδη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ΧVII αἰῶνος πολλαὶ γυναῖκες ὤψωσαν τὴν φωνὴν των. Κατ' ἀρχὰς ἐν ταῖς Κάτω Χώραις ἐνεφανίσθη εἰδικὴ γυναικεῖα φιλολογία, αἱ δὲ γυναῖκες διεκλήθησαν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἐπιστημῶν. Μεγάλῃ ἐπιρροῇ ἐπὶ τῆς γυναικείας κινήσεως ἐξήσκησε τότε ἡ Ἄννα-Μαρία Σχούρμαν, ἐπικληθεῖσα Ἀθηνᾶ τῆς Ὀλλανδίας, ἐξέχουσα ἐπὶ τῇ βαθείᾳ παιδείᾳ τῆς καὶ ἀριστα γινώσκουσα τὰς κλασσικὰς γλώσσας. Ἀλλ' ἡ Ἄννα-Μαρία εἶχε καὶ ἄλλα τάλαντα· αὕτη ἦν καλλιτέχνης καὶ ποιήτρια. Κατὰ τὸ 1648 αὕτη ἐξέδωκεν ἐν Λαίδηενβίβλιον περὶ γυναικῶς τὸ ὅποιον ἐφημίσθη καὶ μετὰφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν. Τὸ ὄνομα τῆς Ἄννης-Μαρίας ἐγένετο περίπυστον, αὕτη δὲ συνεκινῶναι πρὸς τοὺς μεγίστους ἐπιστήμονας, καὶ ἐξέχοντας ἀνδρας τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ἄννης-Μαρίας, ὡς ἀναφέρει ὁ Στέην-γλουζεν ἐν τῷ περιοδικῷ («Nord und Sud»), ἰδίᾳ ἰσχυρῶς ἐξεδηλώθη ἐν τῷ τρόπῳ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως κατὰ τὸν ΧVII αἰῶνα. Οἱ γονεῖς ἐν Γερ-

μανίᾳ ἤρξαντο νὰ ἐπιθυμῶσιν ὅπως αἱ θυγατέρες των γίνωσιν ἔξοχοι ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μεγαλοφυίᾳ ὡς ἡ Ἄννα-Μαρία, ἕνεκα δὲ τούτου ἐπλήρουν τὰς κεφαλὰς τῶν θυγατέρων των διὰ διαφόρων γνώσεων ἀνευ τινος συστήματος. Τότε σχεδὸν ἐν ἐκάστῃ οἰκογενείᾳ ἡδύνατο τις νὰ εὕρῃ ἀνὰ ἕν κοράσιον, ἀξίον θαυμασμοῦ διὰ τὴν πληθὺν τῶν γνώσεών του, ὡς π. χ. ἡ Ἄννα Μαρία Κράμερ, τελευτήσασα κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, πιθανῶς ἕνεκα τοῦ καμάτου τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἦν διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς ἐν Μαγδεβούργῳ καὶ δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων προσεπάθει νὰ πληρώσῃ τὸν ἐγκεφαλον τῆς θυγατρὸς του διὰ πολλῶν γνώσεων τῶν τότε γνωστῶν. Κατὰ τὴν τελευταίην τῆς οὗτος συνέταξε διθυραμβικὸν ἐπιτάφιον λατινιστὶ ἐν τῷ ὁποίῳ κατερίθμει τὰς γνώσεις τῆς θυγατρὸς του.

Τότε ἅπαντες οἱ λόγοι ἐν Γερμανίᾳ συνελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον ταύτης τῆς θαυμασίας κόρης, ἐν ἐκάστῳ δὲ οἰκογενείᾳ ἀνεφάνη εἶδος τι ἀμιλλῆς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς μορφώσεως τῶν κορασίων, τὰ ὁποῖα ἐξεπαίδευσον ὅσον ἤτο δυνατόν περισσότερον. Ἀκόμη ἐν ταῖς πριγκιπικαῖς οἰκογενείαις ἐπεδίδωκον τὸν αὐτὸν σκοπὸν, αἱ δὲ μικραὶ πριγκιπέσσαι ἀνημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν γνώσεών των· λόγου χάριν ἡ πριγκίπισσα τῆς Βαδένης Αἰκατερίνα Οὐρσούλα ἡδύνατο νὰ συζητήσῃ μετὰ τοῦ λογιωτάτου λατινιστοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς· ἡ Λουίζα Ἀμενε, πριγκίπισσα τοῦ Ἀνγαλτ, ἐξέμαθε τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν· ἡ πριγκίπισσα Ἄντουανέτα τῆς Βιουρτεμβέργης κατεῖχεν οὐχὶ τὴν τελευταίαν θέσιν μεταξὺ τῶν εἰδημόνων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀρχαιολογίας. Ἡ Σοφία τῆς Βρου-ὀβίκης ὠμίλει καὶ ἔγγραφε τινὰς γλῶσσας καὶ εἶχε πολλὰς γνώσεις ἐκ τῶν θεολογικῶν, γεωγραφικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, Σοφία Σαρλόττα ἐκλήρονόμησε τὰ προσόντα αὐτῆς καὶ ἔλαβεν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν.

Ἐν ταῖς οἰκογενείαις τῶν ἀπλῶν πολιτῶν ἡ τάσις πρὸς τὴν μάθησιν δὲν ἦτο ὀλιγωτέρα, οὐκ ὀλιγαὶ δὲ γυναῖκες διεκρίθησαν διὰ τῶν γνώσεών των. Πολλοὶ συγγραφεῖς τότε ἐξῆλθον ὅπως ἐπερασπίσωσι τὰς λογίας γυναῖκας, τινὲς δὲ αὐτῶν, ἰδίᾳ ὁ Πασουλήνης ἐνθέρμως ὑπερεμάχουν τῶν δικαιομάτων τῶν γυναικῶν μὴ φειδόμενοι τῶν ἀντιπάλων των. Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ ἐκθειάζοντι τὰς λογίας γυναῖκας ὠμῶς ἤκουστο καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐπικρίσεως. Ὁ Γοχμπερτ π. χ. ἐπαινῶν τὰς μεγαλοφυεῖς γυναῖκας ἐξέφραζε γνώμην περὶ τοῦ ὅτι, ἴσως, πολλὰι γνώσεις φέρουσι μᾶλλον βλάβην εἰς τὰς γυναῖκας ἢ ὠφέλειαν. «Ἐν τούτοις, λέγει οὗτος, ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι καὶ ἡ γυνὴ ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, εἴαν δὲ παρὰ τισὶ τῶν γυναικῶν ἀπαντῶσιν ἔκτακτος μεγαλοφυία, ὀξύνοια καὶ λαμπρόταται ἰδέαι καὶ εἴαν αὐταὶ ἐπωφελοῦνται ταύτας πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ νὰ δοξάσωμεν αὐτὰς ἕνεκα τούτου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα εἶναι παραδείγματα ἐξαιρετικὰ καὶ ἡρωικὰ, θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ θέτωμεν αὐτὰ ὡς πρότυπον εἰς πάσας τὰς λοιπὰς γυναῖκας, ἰδίᾳ ἐν ἐκείνῃ τῇ περιστάσει, ὅτε πρὸς ἀπόκτησιν τούτων τῶν πλεονεκτημάτων αἱ γυναῖκες ἀναγκάζονται νὰ παραμελῶσι τὰ ἄμεσα των καθήκοντα. Σχεδὸν παρόμοιοι ἰδέαι ἐκφράζονται ἐν ἑτέρᾳ περιέργῳ βιβλίῳ ἐκδοθείσῃ ὀλίγον μετὰ ταῦτα καὶ φερούσῃ τὴν ἀκόλουθον περίεργον ἐπιγραφὴν («Ὁμῆλιμον, εὐγενικὸν καὶ περίεργον λεξικὸν τῶν γυναικῶν»). Ἐν

τῷ προοίμῳ ταύτης τῆς βίβλου γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐνθουσιωδῶν συζητήσεων τὰς ὁποίας διεγείρει τὸ περὶ τῶν λογίων γυναικῶν ζήτημα καὶ τίθεται τὸ ζήτημα, ἀν πρέπει νὰ παρέχεται εἰς τὴν γυναῖκα ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ ἐν τίνι μέτρῳ. Ὁ συγγραφεὺς ἀπαντᾷ θετικῶς ὅτι πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ μορφῶνται ἐπιστημονικῶς ἀλλ' ἐν περιορισμένῳ μέτρῳ. «Αἱ γυναῖκες, λέγει οὗτος, αἵτινες ἐπὶ πολὺ ἐχώρησαν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν μαθηματικῶν, τῆς φιλοσοφίας, τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τῆς πολιτικῆς, τῆς κριτικῆς, τῆς φιλολογίας, τῆς ποιήσεως, τῶν γλωσσῶν, τῆς ὑψίστης θεολογίας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἱστορικῆς εἰς οὐδένα φέρουσιν ὠφέλειαν. Ὅταν τοιοῦτον εἶδος φυτὸν βλαστάνει ἐν τοῖς πεδίοις τῆς ἐπιστήμης, πρέπει νὰ ἀποδιέλπωμεν εἰς αὐτὸ ὡς εἰς φυτὸν σπάνιον καὶ ἐξωτικόν, οὐχὶ δὲ νὰ θέτωμεν αὐτὸ ὡς πρότυπον.

Τοιαύτη ἀποφίς τοῦ γυναικείου ζητήματος ἀπέντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀπαδοὺς. Δὲν γορησιμεύουσι ἡμῖν οἱ ἔκτακτοι νόες τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξις τῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν—τοιοῦτον ἦν τὸ σύνθημα ἐν Γερμανίᾳ κατὰ πρῶτον ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ὠφελιμοτέρας διὰ τὴν κοινωνίαν μορφώσεως τῶν γυναικῶν. Ὁ Σέκενδορφ, πρῶτανος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Χάλλης περὶ τὰ τέλη τοῦ XVII αἰῶνος πολὺ ἐξέφραζε τὴν βαθεῖαν του λύπην ἐπὶ τῷ γεγονότι ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ σειρά μετὰ τινῶν λογίων γυναικῶν εὐρίσκονται χιλιάδες τοιούτων γυναικῶν αἵτινες οὐδὲν ἔμαθον, καὶ ὠμολογεῖ ὅτι ἰδίᾳ περὶ τῆς γυναικείας μορφώσεως ἐλάχιστα φροντίζουσι διότι (μέχρι τοῦδε ὑπάρχουσι τρεῖς μόνον σχολαὶ τῶν θηλέων, αὐτὰ δὲ οὐδὲν ἰδιαίτερον ἀποτελεσμα παρήγαγον). Ἐν πολλοῖς ἄλλοις συγγράμμασιν ἀναφερομένοις εἰς ταύτην τὴν ἐποχὴν ἐπισημαίνεται ἡ ἀνάγκη τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς χειροαφετήσεως τῶν γυναικῶν, ἀλλ' οὐδέ τις ἐσκέφθη περὶ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτων τῶν ἰδεῶν εἰς τὸν βίον. Ἐν τούτοις ὑφίσταντο δύο τάσεις ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ: ἡ μία—λιανστενὴ ἀλλὰ τελείως ὠρισμένη, ἐκφραζομένη ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, ἡ δὲ ἄλλη ἀπαιτοῦσα τὴν ἐκπαίδευσιν καθόλου τῶν γυναικῶν.

Τῷ 1707 εἰς συγγραφεὺς προέτεινε τὴν ἴδρυσιν Ἀκαδημίας διὰ τὰς νεαρὰς κόρας καὶ παροῦσασε τὸ σγῆδιον τοῦ διοργανισμοῦ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἐπιχειρησις αὕτη δὲν ἐπραγματοποιήθη. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔσχεν ἑτέρα τις παρομοία πρότασις, γενομένη ἐν Ἀμβούργῳ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦτο καταδεικνύει ὅτι καὶ τότε εὐρίσκοντο εἰλικρινεῖς ὀπαδοὶ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως. Ὁ περιφανὴς κριτικὸς Γότσεδ ἦν ὁ ἐνθερμότερος πρόμαχος τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐν τίνι πραγματεία του ἐξέφρασεν ἐπὶ τούτῳ τὰς ἀκολούθους σκέψεις: «Πολλὰκις θαυμάζω ταύτην τὴν ἀντιτάθειαν τὴν ὁποῖαν τινὲς τρέφουσι πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν γυναικῶν. Μήπως ὄλιγοι ἄνδρες ὑπάρχουσιν οἱ ὁποῖοι αὐτὸ τὸ ὄνομα «λόγια γυνή» συνδέουσι μετὰ τῆς παραστάσεως περὶ ὄντος ἐστερημένου πύσης θελκτικότητος, γελοίου καὶ ἀποτροπαίου; Ἐν τούτοις τίνες ἄλλοι ὄροι δύνανται κάλλιον νὰ συνδράμωσιν εἰς τὴν εὐτυλίαν τῶν συζύγων ἐκτός τῆς ἀμοιβαίας συνικίας; Πολλὰκις σκέπτομαι πόσον εὐτυχὴς ἦτο ὁ περιφανὴς Δασκῆς ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῆς λογίας του συζύγου. Φαντάζομαι αὐτοὺς παρακαθημένους καὶ μεταφράζοντας ἀκριβῶς τὰ σοφὰ

ἀποφθέγματα τοῦ Ἐπικτήτου. Ὅπόσον εὐχάριστα καὶ ἐνδ' ἀφέρουσαι συζητήσεις θὰ συνέβαινον μετὰ αὐτῶν διὰ τὴν φράσιν, ἰδέαν τινὰ τοῦ φιλοσοφῶν οὗτο ἀνθημιλλῶντο ἐν τῇ πολυμαθείᾳ καὶ οὗτοι ἐπὶ τέλους κατέληγον εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα καὶ ἐξέδιδον τὰ βιβλία ὑπὸ τὴν ὑπογραφήν του. Ἀλλ' ὁ Γότσεδ οὐ μόνον κατὰ θεωρίαν ἐφαντάζετο τὴν εὐτυλίαν τοῦ νὰ ἔχη πολυμαθὴ γυναῖκα, οὐκ αὐτῇ πράξει ἐγεύθη αὐτῆς. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἦν λογική γυνὴ καὶ ἦν συνεργάτρια του, ἦν πραγματικὴ πολυμαθὴς Γερμανίς. Αὕτη τελείως ἐγίνωσκε τὰς ἀρχαίας καὶ τὰς νέας γλώσσας καὶ τὴν γραμματικὴν καὶ ἐθεωροῦτο ὡς ἀστὴρ πρῶτου μεγέθους τῶν ὄντων τῆς γυναικείας πολυμαθείας. Ἡ παιδὸν δὲν ἐκώλυεν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων τῶν συγχρόνων, ἀπὸ τοῦνὰξέγγη ἐν πάσαις ταῖς οἰκογενεαῖς ἀρεταῖς καὶ νὰ ἦ φιλόστοργος ἡγήτωρ. Μετ' αὐτὴν περὶ τὰ τέλη τοῦ XVII αἰῶνος ἡ «λόγια γυνή» ὀλίγον παρεχώρησε τὴν θέσιν της εἰς τὴν καθόλου μεμορφωμένην γυναῖκα, μοναδικὴ δὲ «λόγια Γερμανίς» ἡτις λίαν ἐφημίση κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἡ Ἀννα Χριστίνα Μπαλατζάρ, ἡ Μούσα τοῦ Γρέφφου ἡτις ἀπήγγειλε κατὰ τὸ 1750 τὸν πανηγυρικὸν κατὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀκαδημαϊκῆς βιβλιοθήκης. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν συγχρόνων, αὕτη ὑπερῆγε κατὰ τὴν πολυμαθειαν ἀπάσας τὰς λογίας γυναῖκας, αἵτινες τότε ἐφημίζοντο. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος ἔληξεν ὁ γρυσσοῦς αἰὼν τῆς γυναικείας πολυμαθείας ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἐκπαίδεξις ἐπὶ μᾶλλον διεδόθησαν ἀλλ' ὁ βαθμὸς αὐτῆς κατέβη, τὸ δὲ πλαίσιον τῆς διανοητικῆς ἐνεργείας ἐστὲν ἠεὶ ἐλάττω. Ἰδεῶδες τῆς συγχρόνου Γερμανίας ἐγένετο οὐχὶ πλέον ἡ «λόγια γυνή», τὴν ὁποῖαν ἐθεοῦσε ποτε ὁ κριτικὸς Γότσεδ, ἀλλ' ἡ σφῶφρον ἡ κωδέσποινα (Hausfrau) ἡτις δὲν γινώσκει μετὰ μεταφράζην τὴν Ἐπικτήτην καὶ νὰ συζητῇ περὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων ἀλλὰ δύναται κάλλιστα μαγειροῦσαι καὶ νὰ πλύνῃ τὰ ἀπρόρουγα τῆς οἰογενείας της. Τὸ ἰδεῶδες τοῦτο ἐπιμόως διατηρεῖται καὶ μέρι της σήμερον ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ τῆς Γερμανίας, ἔνεκα δὲ τούτου ἐν Γερμανίᾳ αἱ γυναῖκες πόσον δυσκόλως δύνανται νὰ εὐρύνωσι τὰ δικαιώματά των καὶ πόσον βραδέως χωρεῖ τὸ περὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως τῶν γυναικῶν κίνημα.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ἐὸ ἥλιος βασιλεύει πέρα στὸ βουνὸ καὶ ἐγὼ στὸ δάσος μέσα μόνος κυριουργῶ στὸ δάσος ἄστρον γιὰ καὶ στὰ λαχάρια χαρὰ ἴστον ποῦ δὲν ἔχει πόνο στὴν καρδίᾳ

Ἐὸ ἥλιος βασιλεύει ὄλο σβύνεται καὶ ἡ κόρη τῆς καρδίας μου τί νὰ γίνεται; τάχα με συλλογιέται; τάχα με ποιεῖ; λογάρισε τὰ χρόνια ποῦ με τυραννεῖ;

Ἐὸ ἥλιος βασιλεύει πᾶσι γάθησε καὶ ἡ στερνὴ μου ἐλπίδα ἐμαράθησε σὰν ἀψυγο κουφάρι πέφτω στὰ κλαδιά... Ἄλοῖμονο ὅπ' ἔχει πόνο στὴν καρδίᾳ.

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΙΔΑΧΗ
ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀνεφάνη ἐν Εὐρώπῃ κινήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ συνέδρια πολὺ ἀκίως συνεκλήθησαν ἐν διαφόροις πόλεσιν, ἐν Βρυξέλλαις, Λονδίῳ, Φραγκοφούρτῃ, Παρισίοις καὶ Γενεύῃ. Τὸ ἐν Παρισίοις τῷ 1849 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βίκτορος Οὐγὼ συγκληθὲν συνέδριον ἐποίησε μέγαν πάταγον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἐν τούτοις ἡ ἐπιτροπὴ τούτων τῶν ἐχθρῶν τοῦ πολέμου μέχρι τῆς σήμερον διέμνει περιωρισμένη. Οἱ πλείστοι ἐξηκολούθουν ἀποβλέποντες εἰς τὸν πόλεμον, ὡς εἰς τρομερὸν ἄλλ' ἀναγκαῖον κακόν, μόνον δὲ ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Εὐρώπης ἤρξατο, κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ ἐξεγειρηθῇ ἡ ἀκράδαντος ἀπόφασις περὶ τοῦ ὠφελίμου τῆς πάλης κατὰ τούτου τοῦ κακοῦ καὶ, εἰ δυνατόν, τῆς ἐξοτώσεως αὐτοῦ. Δυσκόλως τὴν σήμερον θὰ εὐρίσκετο πολιτικὸς τις ἀνὴρ ἢ στρατιωτικὸς τις, ὅστις νὰ ἀπεφάσιζε στενωρεῖα τῆ φωνῇ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ πολέμου, περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ μορφωτικῆς σημασίας αὐτοῦ διὰ τὰ ἔθνη. Οὐδεὶς τὴν σήμερον θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς φράσεις τοῦ Μόλτεκε ὅτι «ἀνευ ταύτης τῆς εὐεργετικῆς καὶ ὠφελίμου πάλης ἡ ἀνθρωπότης θὰ κατεκυλίετο ἐν τῷ βορβόρῳ τοῦ παχυτάτου ὕλισμου», καὶ ἀν ἀκόμη ὑπάρχουσι ζηλωταὶ τῶν στρατιωτικῶν κατορθωμάτων, οἵτινες ἐν τῷ πολέμῳ μόνον τὸ ὠραῖον καὶ γραφικὸν θέαμα τῶν συμπλοκῶν καὶ μαχῶν παρατηροῦσι, οὗτοι δὲν θὰ τολμήσωσι νὰ ἐπαίρωνται ἐπὶ τούτῳ καὶ νὰ ἐκφράζωσι μεγαλοφώνως, ὡς πρότερον, τὴν ἐπιθυμίαν των περὶ τῆς ἐπαναλήψεως αἱματηρῶν σκηνῶν. Ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν στρατηγῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Κανροπέρ ἀκριβέστατα ἐξέφρασε διὰ τῶν ἀκολούθων λέξεων τὴν μεταβολὴν τῶν περὶ τοῦ πολέμου φρονημάτων. «Ἐχετε πλῆρες δικαίον, ἔγραψεν οὗτος εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ τῷ 1890 συγκληθὲν διεθνὲς συνέδριον, προσπαθοῦντες νὰ κωλύσητε τὸν πόλεμον. Ἐγὼ καλῶς γνωρίζω τὸν πόλεμον! Εἶναι μυσερὸν ἔργον καὶ διὰ τοῦτο ἀποφεύγετε αὐτό». Τοῦτο εἶναι ὀλίγον. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐπὶ μᾶλλον αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποστράτων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς διαφόρους συλλόγους τῆς εἰρήνης, ἀκόμη δὲ καὶ ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς περιοδικοῖς δημοσιεύονται διατριβαὶ κατὰ τοῦ πολέμου αἵτινες οὐδόλως ἐπικροτοῦσι τὴν σπουδὴν μετ' ἧς τείνουσιν οἱ στρατιωτικοὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μέσων τῆς ἀμοιβαίας ἐξοτώσεως καὶ τὴν ἐφεύρεσιν ἀπάντων ἐκείνων τῶν φονικωτάτων μηχανημά-

των τὰ ὅποια σκοποῦσι νὰ μετατρέψωσι τὸν πόλεμον εἰς τρομερώτατον σφαγεῖον.

Ὡς πρώτη ἀπόδειξις τῆς προόδου τῆς διαδόσεως τῆς εἰρήνης δύναται βεβαίως νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἔκτακτος ταχέια ἀύξισις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς εἰρήνης συλλόγων καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Πρῶτερον λ. χ. ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρχε μόνον εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἦττον σημαντικὸς σύλλογος τῆς εἰρήνης ὁ Peace Society. Τώρα δὲ εἰς αὐτὸν προσετέθησαν ἀκόμη ὁ διεθνὴς σύλλογος τῆς διαιτησίας καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς εἰρήνης ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ὁ Γότζον Πράττ. ὁ σύνδεσμος τῆς διεθνούς διαιτησίας, καὶ ὁ γυναικῆος σύνδεσμος τῆς εἰρήνης, διατελῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς μίστρις Γέρην Ρίτσαρντ καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς ἀδράς βοήθειας τῶν πλουσίων μελῶν του.

Ἐν Γαλλίᾳ ἐκτός τοῦ συλλόγου τοῦ περὶ τῆς διαιτησίας (Société Française pour l'arbitrage) ὡς μέλη τοῦ ὁποίου ἐνεγράφησαν πολλοὶ ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες (ὁ Κάρολος Ρισέ, ὁ δ' Ἀρσονβάλ, ὁ Ἰούλιος Σίμων, ὁ Μπαρτελώ, ὁ Δεκαρδὲν καὶ ἄλλοι), ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πολλοὶ σύλλογοι τῆς εἰρήνης, ἐν οἷς γυναικεῖοι τινες σύλλογοι τῆς εἰρήνης, οἵτινες διατελοῦσιν ἐν συνδέσμῳ πρὸς τοὺς ὁμοίους συλλόγους ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἐλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.

Ἡ Ἰταλίᾳ ἦτις σοβαρώτερον πασῶν τῶν χωρῶν πάσχει ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ συστήματος (militarisme) εἶναι οὕτως εἰπεῖν, τὸ φυτώριον τῶν ἀντιπολεμικῶν τάσεων. Τοιοῦτοι σύλλογοι εὐρίσκονται ἐν Σικελίᾳ, ἐν Νεαπόλει, Ρώμῃ, Γενουῇ, Πάρμῃ, Βενετίᾳ, Τουρίνω, Σιέννῃ, Περούζῃ, ἀκόμη δὲ καὶ ἐν ταῖς χῆμαις. Ὁ μέγιστος καὶ σημαντικώτατος τούτων τῶν συλλόγων, εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ Λομβαρδικὸς σύλλογος τῆς εἰρήνης ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἱσταται ὁ διεθυντὴς τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς ἐξασκούσης καὶ λίαν διαδομένης ἐφημερίδος «Secolo» Θεόδωρος Μονέτα.

Ἐν Βελγίῳ καὶ Ὀλλανδίᾳ ἐπίσης ὑπάρχουσι σύλλογοι τινες τῆς εἰρήνης. Αἱ δὲ Σκανδιναυικαὶ χῆραι: ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Δανία ἀφιερῶθησαν ἐξ ὀλακλήρου εἰς τὴν διὰδοσιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς διαιτησίας κατὰ τρόπον ὅστε ἐν Δανίᾳ, λόγου χάριν, ἐντός τινῶν ἐβδομάδων συνθηραίσθησαν πλέον τῶν διακοσίων χιλιάδων ὑπογραφαὶ ἐν τῇ ἀναφορᾷ ὑπὲρ τῆς διεθνούς διαιτησίας.

Ἐν Γερμανίᾳ πρὸ δύο, τριῶν ἐτῶν ὑπῆρχεν εἰς μόνον σύλλογος τῆς εἰρήνης ἐν Φραγκοφούρτῃ, ὀλιγαριθμὸς καὶ μὴ ἀπολαμβάνων ἰδιαίτερον τινα σημασίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκεῖ ὑπάρ-

χουσι τριάκοντα, τουλάχιστον, σύλλογοι· ὁ ἐπισημότερος αὐτῶν λειτουργεῖ ἐν Βερολίῳ, Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ἐκδίδεται τὸ σπουδαιότατον ὄργανον τῆς περὶ εἰρήνης διδασχῆς, ἡ ἐφημερίς Waffen Nieder (κάτω τὰ ὄπλα) ἐκδιδόμενη ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς βαρωνίδος Μπέρταε Ζούτνερ, ἥτις ἀπολαύει μεγάλης δημοτικότητος ὡς συγγραφεὺς τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι λαμβάνουσι μέρος πολλοὶ ἐξοχοὶ συγγραφεὶς καὶ δημοσιογράφοι. Ἡ βαρωνὶς Ζούτνερ ἱδρυσεν ἐν Βιέννῃ σύλλογον τῆς εἰρήνης ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐνεγράφησαν πολλοὶ ἐξοχοὶ ἄνδρες ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐν Οὐγγαρία, ὅπου ἐφέτος συνέρχεται «συνδιάσκεψις διεθνῆς βουλευτικῆς» ἐπ' ἐσχάτων ἐνεκαινίσθησαν αἱ συνεδριάσεις τοῦ νεωστὶ ἱδρυθέντος συλλόγου τῆς εἰρήνης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διαστήμου Οὐγγρου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Βοκάη.

Περὶ τῶν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἅπαντες οὗτοι οἱ σύλλογοι καὶ οἱ σύνδεσμοι ἔχουσι τὰ τοῦ τύπου ὄργανά των καὶ πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν των ἐκδίδουσιν ἀκαταπαύστως διαφόρους πραγματείας καὶ βιβλία καὶ διοργανίζουσι δημοσίας συναθροίσεις καὶ ἀναγνώσματα. Οὕτω π.χ. κατ' Ἰανουάριον ἐνεσιώτως ἔτους ἐν τῇ ἀνωτάτῃ γυναικείᾳ σχολῇ ὁ Φρεδερίκ Πασσή, εἷς ἐκ τῶν κυρίων ἐργατῶν ἐν τῇ διαδόσει τῶν περὶ εἰρήνης φρονημάτων ἐν Γαλλίᾳ ἐποίησε δημοσίον διάλεξιν περὶ εἰρήνης ἐνώπιον 400 φοιτητῶν ταύτης τῆς σχολῆς. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐν μεγάλῳ λυκεῖῳ τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων ὁ καθηγητὴς ἐν τῷ πανηγυρικῷ τῷ ἀπαγγελθέντι ἐπὶ ταύτῃ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀνέφερε περὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῆς ταυροπορίας περὶ τῆς εἰρήνης ἥτις εἶναι τὸ ἐνδωξότατον καὶ μέγιστον ἔργον ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ δύναται νὰ ἐγκαυχᾶται ἡ σύγχρονος ἐποχὴ. Βεβαίως τοιοῦτου εἶδους ἀγορεύσεις θὰ ἦσαν ἀκατανόητοι ἐν συγκριτικῶς οὐ μεμακρυσμένῳ χρόνῳ.

Ἡ περὶ τῆς εἰρήνης διδασχὴ κατέδειξε τὴν ἐπιρροὴν τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ὁ τόνος τοῦ ὁποίου σημαντικῶς μετεβλήθη ἐπ' ἐσχάτων. Πρῶτον αἱ ἐφημερίδες σχεδὸν οὐδὲ λως ἐποιοῦντο λόγον περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν συλλόγων τῆς εἰρήνης. Ὅτε κατὰ τὸ 1873 ὁ Γενρὴ Ρισάρ ἀπαγγέλλας τὴν ἀξιοσημειωτόν του προσφώνησιν κατέπεισε τὴν βουλὴν τῶν κοινοτήτων νὰ ψηφίσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν βασιλίαν ὑπὲρ τῆς διαιτησίας, οὐδεμίᾳ τότε εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι ἐποίησε μνείαν τούτου τοῦ συμβάντος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴτε μετὰ συμπαιθείας ἢ ἀντιπαιθείας, αἱ ἐφημερίδες θεωροῦσιν ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωσιν περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν συλλόγων

τῆς εἰρήνης, περὶ τῶν συνεδριάσεων, ἀπαγγελθέντων λόγων, ἀποφάσεων κ.τ.λ. Ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν ὁ τύπος ἀπροκαλύπτως ἐκφράζεται ὑπὲρ τῆς διαιτησίας, ὡς π.χ. τοῦτο συνέβη πρὸ τινος χρόνου ὅτε εἶχον προκύψει τὰ ζητήματα Βενεζουελικόν, Τρανσβαλικόν κ. τ. λ.

Ὡς κέντρον τῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κινήσεως χρησιμεύει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Βέρνη, ὡς τὸ οὐδέτερον σημεῖον περὶ τοῦ ὁποίου συσσωματοῦνται ἅπαντες οἱ τῆς εἰρήνης σύλλογοι τῆς Εὐρώπης. Ἡ Βέρνη ἐξελέγη ὡς διαρκὴς ἔδρα τοῦ διεθνούς περὶ τῆς εἰρήνης γραφείου καὶ τῆς διεθνούς βουλευτικῆς συνδιασκέψεως. Κατ' ἔτος, ἐνάρξεως γενομένης ἐπὶ τοῦ ἔτους 1889 ἐν τινι μεγάλῃ πόλει τῆς Εὐρώπης (τῷ δὲ 1893 ἐν Ἀμερικῇ) κατὰ σειρὰν διοργανίζεται γενικὸν συνέδριον ἐν τῷ ὁμοίῳ συναθροίζονται τὰ μέλη καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν τῆς εἰρήνης συλλόγων ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Τῷ 1889 ἐν τῷ πρώτῳ ἐν Παρισίοις συνεδρίῳ παρήσαν πλέον τῶν ἑκατὸν ἀντιπρόσωποι, ἀλλὰ κατ' ἔτος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν αὐξάνει καὶ ὁλονὴν ἡ σφαιρὴ τῶν συνεδρίων γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καταφανεστέρα. Τὰ ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίῳ συγκαληθέντα συνέδρια συνεζήτουν περὶ διαφόρων περὶ εἰρήνης ζητημάτων ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν δημαρχείων. Τὸ ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ 1891 συγκαληθέν συνέδριον συνήλθεν ἐν Καπιτωλίῳ καὶ τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου ὑπεδέχτο μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης μεγαλοπρεπειᾶς αὐτὸς ὁ σύνδικος τῆς αἰωνίου πόλεως. Ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Βέρνης συγκαληθέντι τῷ 1892 προήδρευεν ὁ Λουὴ Ρισονέ, ὁ δημοτικώτατος καὶ περιφανέστατος ἀνὴρ τῆς Ἑλβετίας, πρῶτον πρόεδρος τῆς συμπολιτείας. Ἐν Ἀντβερπὴν τῷ 1894 ὁ δήμαρχος ὑπεδέχτο ἐν τῷ δημαρχείῳ τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων συλλόγων τῆς εἰρήνης παρουσιάσθησαν εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ ἐνεργεια τούτων τῶν συνεδρίων ἐξεδηλώθη πρὸ παντός ἐν τῇ ἱδρύσει διεθνούς γραφείου τῶν συλλόγων τῆς εἰρήνης. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο εὐρίσκεται ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ οἱ σύμβουλοι αὐτοῦ κατ' ἔτος ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ συνεδρίου. τοῦτο εἶναι τὸ ἐνωτικὸν κέντρον καὶ τὸ λύον τὰς ἀπορίας πάντων τῶν εἰς αὐτὸ ἀπευθυνομένων συλλόγων τῆς εἰρήνης καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον. Τὸ ῥόλον αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὸ διεθνὲς δίκαιον εἶναι ὡς τὸ ῥόλον πάντων τῶν ἄλλων διεθνῶν ἱδρυμάτων, τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν γραφείων, τῶν σιδηροδρομικῶν, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἐταιριῶν κ. τ. λ. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο συναθροίζει πᾶν τὸ ἐν τῷ τύπῳ ἐμφανιζόμενον περὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς διαιτησίας, συναθροίζει παντοσείδεις εἰδήσεις λύει παντοσε-

δῆ σκοτεινὰ ζητήματα καὶ ἀπορίας, χρησιμεύει ὡς μεσίτης ἐν τοῖς ἀμφισβητούμενοις ζητήμασι καὶ ποιεῖ διαφόρους προτάσεις.

Ἐκτὸς τῶν συλλόγων τῆς εἰρήνης καὶ τῶν διαφόρων συνδέσμων, ἡ ἐνεργεια τῶν ὁμοίων ἐπέφερον ἤδη ὠφέλειαν, τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης ἀπαντὰ μεγίστην ὑποστήριξιν ἐν τῇ οὕτω καλούμενῃ διεθνῇ βουλευτικῇ ἐνώσει (union inter parlementaire). Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀνεφάνη τῷ 1888 καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως, ἀπεφασίσθη ὥστε τὰ μέλη ἁπασῶν τῶν βουλῶν τῆς Εὐρώπης, τὰ συμπαθούντα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς διεθνούς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς δικαιοσύνης, νὰ συνέρχονται κατ' ἔτος ξεχωριστὰ τῶν περὶ εἰρήνης συνεδρίων ἀλλ' ἐνεργούντα ὁμοῦ μετὰ τὰ τελευταῖα καὶ νὰ συσκέπτονται περὶ διαφόρων διεθνῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐπιφέρωσι οἰανδήποτε πολιτικὴν ἀσυμφωνίαν. Ἐν τῷ διεθνῇ τούτῳ συνδέσμῳ λαμβάνουσι μέρος οἱ ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι, ἐκτὸς δὲ τούτου δεκαπέντε μέλη τούτου τοῦ συνδέσμου σχηματίζουσιν ἰδιαιτέραν ἀντιπροσωπεῖαν (delegation) ἥτις ἐκ καθήκοντος ὀφείλει νὰ ἐπιτηρῇ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ πολιτικῷ ὀρίζοντι. Ἡ βουλὴ τῆς Νορβηγίας Storting μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔδειξε τὴν συμπαιθείαν τῆς πρὸς τὸν διεθνῆ βουλευτικὸν σύνδεσμον διὰ τοῦ ὅτι ἀνέλαβε τὰς δαπάνας κατὰ τὴν μετάβασιν τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς τὴν συνδιασκέψιν τοῦ συνδέσμου. Ἐκτὸς τούτων τῶν διεθνῶν ἱδρυμάτων, τῶν διεσπαρμένων καθ' ἅπαντα σχεδὸν τὸν κόσμον ἐν Ἀγγλίᾳ ὑφίσταται ἔτι ἐν πρωτότυπον ἴδρυμα, τὸ οὕτω καλούμενον «ἀνάστασις τῆς εἰρήνης». Καὶ ὀρισμένην ἡμέραν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἀγγλίας οἱ ποιμένες (qaster) καὶ οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς, οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν διάδοσιν τῆς εἰρήνης, ἀπαγγέλλονται αἱ αὐταὶ διδασχῆς καὶ αἱ προσευχαὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ αὐτοὶ σκοποὶ ἐπιδιώκονται ἀν οὐχὶ ἀμέσως ἀλλ' ἐμμέσως καὶ ὑπὸ ἄλλ' συνεδρίων καὶ συνδιασκέψεων διαφόρων ἐπιστημονικῶν συλλόγων, ἐκθέσεων, διεθνῶν ἐκθέσεων, λ. χ. ὑπὸ τοῦ συνεδρίου τῶν θρησκευτῶν τοῦ συγκαληθέντος κατὰ τὴν ἐν Τσικάγῳ ἔκθεσιν. Ὅλα ταῦτα εἶναι σημεῖα καταδεικνύοντα ἀναμφιβόλως ὅτι ὑπέστη ὁ καιρὸς τοῦ βασιλείου τῆς τυφλῆς δυνάμεως καὶ ὅτι ἡ συνείδησις τῆς κοινωνίας ἐπιμόνως ἀπαιτεῖ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν ταῖς διεθναῖς σχέσεσιν.

ΤΑ ΛΕΙΟΘΕΑΤΑ ΤΟΥ ΝΙΚΚΟ (Ἰαπωνίας).

Ἡ Ἰαπωνία εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὄρεινὴ καὶ

πλήρης κοιλάδων χώρα· αὕτη εἶνε ἀειθαλὴς καὶ εὐκαρπὸς, ἔχει ἐν ἀφθονίᾳ γραφικὰ τῆς φύσεως θεάματα καὶ φυσικὰς καλλονὰς. Αὕτη οὖσα πλήρης θεληγῆτρων διὰ τὸν ὄδοιπόρον δὲν καταγοητεύει τόσο ἀὐτὸν διὰ τῶν λοιπῶν τῆς ἀξιοπεριεγῶν ὅσον διὰ τῶν πραξείων καὶ τῶν καλλωνῶν τοῦ Νίκκο.

Ἡ λέξις Νίκκο σημαίνει «ἀπαστράπτουσα μεγαλειὸν» καὶ οἱ Ἰάπωνες ἔχουσι μίαν παροιμίαν λέγουσαν ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπνομάσῃται ἀντικειμένον τι **κῆκκο** (ἐξαίσιον, μεγαλοπρεπές) πρὶν ἢ ἴδῃτε τὸ Νίκκο. Ἐκ τοῦ Τοκίου δύνασθε νὰ ὑπάγητε εἰς τὸ Νίκκο διὰ τοῦ σιδηροδρόμου· ἀλλ' ἐὰν ἔχητε περισσότερο διαθέσιμον χρόνον, καλλίτερον εἶναι νὰ παρέλθῃται τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὀζινορίας (εἶδος ἰαπωνικῆς ἀμάξης) διερχόμενοι τὰς ἐξαίσιαις παρόδους ἢ τὰ δάση ἐκ τῶν κρυπτομεριῶν (εἶδος δένδρου) τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται ἐπὶ τριάκοντα χιλιόμετρα καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι λαμπρότατον προαύλιον τοῦ Νίκκο. Κατὰ τινα παραδόσιν τὸ δάσος τοῦτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφυτεύθη ὑπὸ ἐνὸς εὐλαβοῦς ἀρχοντος ὅστις δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ποιῆσῃ τὴν συνήθη προσφορὰν ἐκ χαλκῶν λιχνῶν εἰς τὸν ναόν. Ἡ προσφορὰ τοῦ αὐτοῦ (ἡ φύτευσις τοῦ δένδρου) ἀν καὶ ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς ἀσήμαντος καὶ μικροῦ λόγου ἀξία, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων, κατέστη σπουδαιότατη διότι ἐκ τῆς ἀπλῆς φυτείας ἐσχηματίσθη τὸ ὠραιότατον δάσος τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Τὸ δάσος τοῦτο καλεῖται δάσος τῶν προσκυνητῶν καὶ τούτου τὰ γιγαντιαία δένδρα μετὰ τῶν πολλῶν τῶν σκοτεινῶν φύλλων ἀποτελοῦσιν ὠραιότατον προπύλαιον πρὸς τὰ μαγευτικὰ τοπία τὰ ὁποῖα εἰς τὰ ἐμπρὸς ἐκτείνονται.

Τὸ Νίκκο εὐρίσκεται ἐπὶ ὠραίας πεδιάδος περικυκλωμένης ὑπὸ καταφύτων λόφων. Ὅπισθεν τούτων λοφίσκων ὑψοῦται ἄλυσις ὀρέων τῆς ὀποιᾶς ἡ ὑψηλοτάτη κορυφὴ καλεῖται Ναντάνζαν, ἡ ὑποτιθεμένη κατοικία τοῦ θεοῦ τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ τόπος ὁ ἐπισκεπτόμενος ὑπ' ἀναριθμητῶν προσκυνητῶν οἵτινες καθ' ὀρισμένους καιροὺς τοῦ ἔτους ἀνέρχονται τὸ ὄρος τὴν νύκτα κρατοῦντες φανούς. Μαγευτικὸν θέαμα τοιούτου τρόπου σχηματίζεται ὑπὸ μιᾶς μακρᾶς σειρᾶς φώτων τὰ ὁποῖα κινοῦνται ἐκ τῶν ὑπωρειῶν μέχρι τῆς κορυφῆς φωτίζοντα τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τὰς πλευράς τοῦ ὄρους. Διαυγῆς καὶ ταχύρρους ποταμὸς ἐπαυξάνει τὴν καλλονὴν τῆς κοιλάδος, τὸ δὲ πετρώδες ρεῖθρον καὶ οἱ βαθύσκοιο ὄχθαι αὐτοῦ ἐλύουσι τὸν ὄδοιπόρον νὰ περπλαῖνται ἐκεῖ πλησίον. Πλησίον μιᾶς

γραφικωτάτης καμπής του ποταμού, τέσσαρα περίπου χιλιόμετρα μακράν του Νίκκο απαντά μακρά σειρά λιθίνων ειδώλων. Ταύτα παριστώσι τον Αμήθαν Βουδδαν, κείνται παρ' άλληλα πλησίον της ὄχθης και ἀτενίζουσι μακρόθεν την ἱεράν κορυφήν Ντατάηζαν. Οἱ Βουδισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀπαριθμῶσιν ἀκριβῶς ταῦτα τὰ ειδῶλα, ὅτι ὅσον προσεκτικῶς και ἂν ἀριθμῶσι, τὸ ἐξαγόμενον εἶναι πάντοτε διάφορον.

Παρά τὴν πόλιν μία ξυλινὴ γέφυρα συννεοῖ τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Αὕτη καλεῖται Μηχάτη και ἔχει χρῶμα σκοτεινοερυθρόν. Κατὰ τινὰ παράδοσιν ἡ γέφυρα αὕτη κατεσκευάσθη ὑπερφυσικῶς ὅπως δυνηθῆ εἰς ἅγιος νὰ διέλθῃ τὸν ποταμὸν ὅστις ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀνεχαίτησε τὴν πορείαν αὐτοῦ. Ἡ γέφυρα αὕτη θεωρεῖται ἱερά και ἔχει ἐκατέρωθεν πύλας αἰτινες ἴστανται κλεισταὶ και ἀνοίγονται ἀπαξ μόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τινὰ ἰδιαιτέραν ἐορτὴν. Ἡ γέφυρα κατεσκευάσθη τῷ 1638, ἔκτοτε δὲ ὡς ἀναφέρουσι, δὲν ἐπεσκευάσθη. Ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι τὸ σύνθετος ἀντικείμενον τῆς Ἰαπωνικῆς καλλιτεχνίας και ὡς τὸ Φουτόζι-γιάμα, χιονοσκεπὲς ὅρος τῆς Ἰαπωνίας, αὕτη ἀπεικονίζεται ὡς τὸ λίαν σύνθητος κόσμημα ἐπὶ παντοειδῶν ἀντικειμένων, ἀπὸ τῶν εἰσητηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἕως τῶν καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένων ἔργων τῆς κεραμικῆς και τῆς ποικιλιτικῆς.

Ἡ πόλις Νίκκο εἶναι μικρά και σύγκειται ἐκ μιᾶς μακρᾶς ὁδοῦ ἀνοιχθείσης ἐπὶ ἀνωφερίας. Ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ εὐρίσκονται πολλὰ ἐργαστήρια ὅπου κατασκευάζεται ποτὸν ἐκ τῶν φύλων τοῦ τεῖου ταῦτα ἐπισκέπτονται ὑπὸ πολλῶν προσκυνητῶν, διότι οὐδεὶς ἄλλος τόπος τῆς Ἰαπωνίας ἐλκύει τόσον πολλοὺς ἐπισκέπτας ὅσον τὸ Νίκκο. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ ναοὶ και τὰ διάφορα προσκυνήματα τὰ ὅποια εὐρίσκονται πέραν τῆς πόλεως εἶναι πασίγνωστα πανταχοῦ ὅπου ὁ Βουδισμὸς ἐπικρατεῖ, διότι ἀπὸ τοῦ ὀγδόου αἰῶνος, ὅτε εἰς Κινέζος ἱεραπόστολος τοῦ Βουδισμοῦ ἐπισκέφθη τὸ Νίκκο, ὁ τόπος οὗτος ἐθεωρεῖτο ἱερόν προσκυνήμα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Βουδισμοῦ. Ὁ γέρον οὗτος Κινέζος ἐρεῦρε τὸν τρόπον τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ τῶν. Οὗτος δὲν παρημέλησε νὰ ἐγείρῃ ἐν οἰκοδόμημα ἐπὶ τῆς πρότερον τεθείσης βάσεως. οὗτος λοιπὸν ἐπιζητῶν ἀκρόαριν παρὰ τοῦ θεοῦ Σιν ἐν Ναντάηζαν, ἀνεκέρυξεν αὐτὸν ὡς ἐκφανσιν ἢ μορφήν τοῦ Βουδδα. Τοιουτοτρόπως ὁ εὐφυὴς οὗτος ἱεραπόστολος χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ παρὰ τῷ λαῷ πρόληψιν τινὰ ἢ ἀντίστασιν ἐνεβολίασε τὴν καινοφανῆ θρησκείαν εἰς τὴν ἀρ-

χαίαν θρησκείαν, τὸν Σιντοϊσμὸν. Ὁ Σιντοϊσμὸς ἐλθὼν εἰς ἐπαρῆν μετὰ τοῦ Βουδδισμοῦ ὑπεβλήθη εἰς πολλὰς ἀλλοιώσεις και τὴν σήμερον αἱ δύο αὗται θρησκείαι εἶναι λίαν πολὺ συγκεχυμένα.

Ὅπως ἐπισκεφθῆτε τοὺς ναοὺς πρέπει νὰ διέλθητε τὴν γέφυραν ἣτις συννεοῖ τὸν ποταμὸν παρὰ τὴν ἱεράν ἐρυθρὰν γέφυραν. Ἀνέρχσθε τὰς λιθίνας βαθμίδας και διέρχσθε ὑπὸ τὰς μεγάλας ἐκ γρανίτου ἀψίδας αἰτινες κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους πάντοτε ἐδείκνυον ὅτι ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκεται ναὸς τῆς Σιντοϊκῆς λατρείας και ἐπὶ τῶν ὀποίων ἐκάθηντο τὰ πτηνὰ τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ὄχι πρὸς τροφήν ἀλλ' ὅπως δεῖξωσιν ὅτι πλησιάζει ἡ ἡώς. Αἱ ἀψίδες αὗται τὴν σήμερον εἶναι μόνον μεγαλοπρεπῆ πλαίσια τῶν κολοσιαίων πυλῶν, πολλοὶ μεγάλοι ναοὶ ἔχουσι πολλὰς τοιαῦτας πύλας. Ἀριστερόθεν τῶν ἀψίδων ἐγείρεται ἐν μεγαλοπρεπεῖ πεντάορον εἰδωλεῖον τοῦ ὀποίου τὰ ἐρυθρόχροα και μεγαλοπρεπῆ κοσμήματα ἔχουσι και καθίστανται ἀξιοθεατώτερα ἐκ τῶν ὑψηλῶν δένδρων κρυπτομεριῶν τῶν εὐρισκομένων ὀλίγων περαιτέρω. Ἀφοῦ διέλθητε τὸν διὰ πολυτελῶν ἀναγλύφων κεκοσμημένον τοῦ ὀποίου τὰ ἐμῶν εὐρείαν αὐλὴν πλήρη περιέργων ἀντικειμένων. Ἐντὸς τῆς αὐλῆς ὑψοῦται ἐν πλουσίως κεκοσμημένον οἰκοδόμημα ἐν τῷ ὀποίῳ φυλάττεται μία συλλογὴ τῶν ἱερῶν γραφῶν τῆς Βουδδικῆς θρησκείας κεκλεισμένη ἐντὸς παλαιοῦ κιβωτιοῦ μετὰ χρυσῶν στύλων. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκεται μία δεξαμενὴ (στέρνα) ἐκ γρανίτου πλήρης ἀγιάσματος ἐστεγασμένη ὑπὸ στέγης λαμπρῶς ἐξειργασμένης και στηριζομένης ἐπὶ δώδεκα ἐκ γρανίτου κίονων φερόντων χάλκινα ἀνάγλυφα. Περαιτέρω φθάνομεν εἰς τὴν πύλιν τὴν καλουμένην Ἰομέ-μὸν ἣτις ἐνεκα τῆς καλλονῆς τῆς κατασκευῆς και τῆς ζωγραφίας ἐκλήθη ὁ μαογαρίτης τοῦ Νίκκο. Οἱ κίονες οἱ ὑποστηρίζοντες ταύτην τὴν πύλιν εἶναι πλουσίως κεκοσμημένοι και ἐν ἐνὶ αὐτῶν τὸ ἀνάγλυφον κείται ἀνάποδα ὅπως ἀπατηθῶσιν οἱ θεοὶ και μὴ καταστρέψωσιν ἐνεκα φθόνου τὸ κτίριον τοῦτο. Καὶ ἄλλα μέτρα ἐλήφθησαν ὅπως διασωθῶσιν ἀβλαβῆ τὰ κτίρια τοῦ ναοῦ. οὕτω π. χ. στέγαι τινὲς ἀφῆθησαν ἡμιτελεῖς ὅπως μὴ σκεφθῶσιν οἱ θεοὶ ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ καταστρέψωσιν ἐν ἡμετελῆς οἰκοδόμημα! Ἐκ τῶν δύο μερῶν τοῦ Ἰο-μέ-μὸνα ἐκτείνονται μακροὶ διάδρομοι μετὰ θαυμασίως ἐξειργασμένων ἐπὶ τῶν τοίχων ἀναγλύφων ἀπαστραπτόντων ἐκ τῶν πλουσιωτάτων χρωμάτων. Ζῶα, πτηνὰ, ἄνθη και καρκοὶ εἶναι γεγλυμένα μετὰ θαυμασίας καλλιτεχνίας. Ἐν λαμπρότατον σύμπλεγμα

γμα παριστᾶ τρεῖς πιθήκους, τῶν ὀποίων ὁ μὲν εἰς καλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὁ δὲ ἕτερος τὰ ὄτα του και ὁ τρίτος τὸ στόμα του. Τοῦτο διδάσκει, ὅτι και ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἦ τυφλός, κωφός και ἀλαλός εἰς τὸ κακόν. Φθάνομεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ και παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν πύλιν πρέπει νὰ ἐκβίλωμεν τὰ ὑποδήματα μας και νὰ ἀκολουθήσωμεν ἕνα σκυθρωπὸν και σοβαρὸν ἱερέα ὅστις ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς αἰθούσας στυλοῦσας ἐκ τοῦ χρυσοῦ και τοῦ βερνικίου (λάκ) τῶν ὀποίων οἱ τοῖχοι και αἱ ὀροφαὶ εἶναι κεκοσμημένοι δι' ἀπαστραπτόντων χρωμάτων ἐν λαμπρᾷ ἀρμονίᾳ. Ἐν μιᾷ αἰθούσῃ ἐπιτραπέζης κείται ἐν στρογγύλον κάτοπτρον ἐκ λεῖου μετάλλου, σύμβολον τοῦ Σεντοῦισμοῦ, ὅστις ἐν τῇ λατρείᾳ του δὲν μεταχειρίζεται εἰδῶλα ἢ ἀνάγλυφα. Τὸ πρῶτον κάτοπτρον τὸ ὀποῖον, ὡς πιστεύουσιν οἱ ὀπαδοὶ ταύτης τῆς θρησκείας, μετηνέχθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῆς θεᾶς τοῦ ἡλίου, φυλάττεται ἐν τῷ ἐν Ἰζε ναῷ. Ἄπαντα τὰ λοιπὰ τῶν ναῶν κάτοπτρα ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι ἀπομιμήσεις τούτου τοῦ κατόπτρου τὸ ὀποῖον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «θεῖος σπόρος» ἢ ἀντικατάστασις τοῦ μεγάλου πνεύματος, οἱ Σιντοῖται δοξάζουσιν ὅτι τὸ θεῖον κατοικεῖ ἐν τῷ κατόπτρῳ.

Πλησίον τούτου τοῦ ναοῦ ἐντὸς μιᾶς αὐλῆς ἐγείρεται ἐν οἰκοδόμημα ἐν τῷ ὀποίῳ τελοῦνται οἱ ἱεροὶ χοροὶ (καγοῦροι). Ἐνταῦθα ἀπαντᾶμεν μιᾶν γλωμῆν γυναῖκα ἔχουσαν τὴν ὄψιν μαγίστης και φέρουσαν λευκὰ ἐνδύματα ἐπὶ ἐρυθροῦ χιτῶνος, ἡ ὀποία κρατοῦσα eventail και ὀρθροθὸν μικρῶν κωδῶνων ποιεῖ μυστηριώδη τινὰ βήματα και κινήσεις τοσας φορὰς ὅσα χροῖματα θέτουσι παρὰ τοὺς πόδας της. Ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν ναῶν ὁ ἐπισκέπτης βλέπει πολλὰ περιεργα εἰδῶλα. Ἐν ἐνὶ ναῷ εὐρίσκεται τὸ ἀγάλμα, φυσικοῦ μεγέθους, ἐνός γέροντος, διασήμεν ἁγίου τῶν Βουδδιστῶν ὀτινες ὑποθέτουσιν ὅτι οὗτος ἐπὶ ζωῆς του ἐξέτελεσε πολλὰ θαύματα και ὅτι δύναται νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς αἰτοῦντας σωματικὴν δύναμιν. Πλησίον τοῦ ἀγάλματος βλέπει τις πολλὰ τοιαῦτα σανδάλια τὰ ὀποία φέρουσιν οἱ σύροντες τὰς ἀμάξας καλούμενοι δ ζ ι ν ρ ι κ ῆ σ α ι, ὀτινες ἀναρτῶσιν τὰ σανδάλια τῶν ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος ἐπιζοντες ὅτι θὰ λάβωσι παρὰ τοῦ ἁγίου σωματικὴν δύναμιν. Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ἀντικειμένων τὰ ὀποία εὐρίσκονται ἐν τοῖς ναοῖς και τοῖς διαφόροις προσκυνήμασιν εἶναι πολλὰ λυχνία και λαμπτήρες. Παρὰ τοὺς ναοὺς ὑπάρχουσι και κωδωνοστάσια ἔχοντα εὐήχους κῶδωνας ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω τοῦ μεγάλου ναοῦ ὑπάρχει εἰς λαμπρὸς σταῦλος ἐν τῷ ὀποίῳ τρέ-

φεται εἰς ἱερός λευκὸς ἵππος. Παρὰ τὸν σταῦλον τοῦτον ἐγείρεται ἐν χάλκινον κωδωνοστάσιον τεσσαράκοντα ποδῶν ὑψηλὸν τὸ ὀποῖον ἐπὶ κορυφῆς φέρει ἀνάγλυφα ἐξ ἀνθέων τοῦ λωτοῦ ἐκ τῶν φύλων τοῦ ὀποίου κρέμανται μικροὶ κῶδωνες. Ἐν Νίκκῳ εὐρίσκονται τὰ λείψανα ἐνός ἐξόχου Ἰάπωνος ἥρωος. Ὁ Ἰεγιάσου, νομοθέτης και μαχητῆς ἦν ὁ μέγιστος σογούν (ἀρχιστράτηγος). Οὗτος ἐγεννήθη τῷ 1542 καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ ἀντίζηλοι μερίδες ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας και ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἐριπτε τὴν σκοτεινὴν του σκιάν ἐπὶ τῆς χώρας. Ὁ Ἰεγιάσου μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατέστη πραγματικῶς ὁ κυρίαρχος τῆς Ἰαπωνίας, διότι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁ Μικάδος (βασιλεὺς) ἦν ἀπλὴ κούκλα εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγεστάνων. Εὐθὺς ὡς ὁ Ἰεγιάσου ἐκέρδισε τὴν ἀπροσίωσιν τῶν πλείστων Δαῖμῶν (εὐγενῶν) και ἠθάνθη τὴν ἐξουσίαν ἐνισχυθεῖσαν, ἤρξατο συνετῶς νὰ ἐργάζεται πρὸς ἐνίσχυσιν και εἰρήνευσιν τοῦ κράτους. Κατεσκευάσθησαν πολλὰ λεωφόροι και πολλοὶ νόμοι ἐθεσπίσθησαν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ. Τόσον πολὺ οὗτος ἐπέτυχεν ἐν εἰρηνοποιῷ του πολιτικῇ ὥστε τὸ βασίλειον τῆς εἰρήνης τὸ ὀποῖον ἱδρυεν ἐπὶ δύο αἰῶνας μετὰ τὸν θάνατόν του διήρκεσεν.

Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοὺς ὀποῖος οἱ Ἰάπωνες ἀγαπῶσι νὰ τιμῶσι τὴν πρῶτην θέσιν κατέχει ὁ Ἰεγιάσου. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ και ἡ σοφὴ πολιτικὴ ἀφῆκαν ἀνεξάλειπτα ἔχνη ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Οὗτος εἶνε ὁ πρωτοβάθμιος Σογούν, ὡς ὁ ὀδηγός μου ἐξεφράσθη, καίτοι δὲ οὗτος ἐν πολλοῖς ἀπεγοητεύθη, ἐν τούτοις ὡς εἰρηνοποιὸς ἀξίζει τὴν ἀίδιον εὐγνωμοσύνην ἣτις τῷ ἀποδίδεται. Μελανή κηλὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ βίου αὐτοῦ εἶναι ὁ ὑπ' ἐξεγερθεῖς διωγμὸς κατὰ τῶν Ἰησοῦϊτῶν και αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ νὰ ἐκρίζωσῃ διὰ παντός τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἀλλ' ἡ καταστροφὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἐκτός τῆς δυνάμεως και τοῦ ἰσχυρωτάτου βασιλέως καίτοι δὲ ὁ Ἰεγιάσου ὑπέθεσεν ὅτι ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ἐν τούτοις ἐπέστη ἡ ἡμέρα ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς πατρίδος του ὅτε οὐ μόνον ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἀνεκτὴ ἀλλὰ και μετὰ χαρὰς γίνεσθαι ὑποδεκτὴ ὑπ' οὐκ ὀλίγων συμπατριωτῶν του.

Ὁ Ἰεγιάσου κατὰ πρῶτον ἐνεταφιάσθη ἐν Κούμφ Ζάν κατὰ δὲ τὸ 1617 μετεκομίσθησαν τὰ ὄστα του μετὰ μεγάλης πομπῆς και μεγαλοπρεπείας εἰς Νίκκῳ και ἐναπετέθησαν ἐν πολυτελῶς κεκοσμημένῳ μαυτωλεῖῳ. Μετὰ ταῦτα εἰς αυτοκρατορικῶς ἀπεσταλμένος ἀπέδωκεν ἐκ μέρους τοῦ Μικάδου εἰς τὸν Ἰεγιάσου θείας τι-

μάς ἀποδώσας αὐτῷ τὸν τίτλον « Σ ὀ ἰ τ σ ῆ ἢ Τ ὀ , σ ὀ Δ ἄ η Γ ο υ γ ἔ ν » (τὸ μέγα φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ἡ μεγάλη ἐνάρκωσις τοῦ Βουδ-δα). Ἀναφέρουσιν ὅτι ἀρχαίον τι ἄσμα ἐψάλη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἱεγιάσου δέκα χιλιάδας φορὰς ὑπ' ἐνὸς χοροῦ ἱερέων Βουδδιστῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπόθεσιν τῶν λειψάνων αὐτοῦ. Ὑψηλαί κλίμακες μετὰ βαθμίδων κεκαλυμμένων ὑπὸ λειχάνων σκιαζόμενοι ὑπὸ γιγαντιαίων δένδρων, φέρουσιν εἰς τὸν λόφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψοῦται τὸ μαυσολεῖον. Δὲν θὰ εὕρισκετο καταλληλότερος τόπος πρὸς αἰώνιον ἀνάπαυσιν ἐνὸς ἥρωος! Ἐν τῷ μαυσωλεῖῳ κεῖται ὀρειχάλκινον κιβώτιον πρὸ τοῦ ὁποίου εἶναι τεθειμένη μία μεγάλη μαρμαρίνη πλάξ· ἐπὶ τῶν λειψάνων ὑπάρχει ἐν θυμιατήριον, ἐν ἱερὸν ἄνθος τοῦ λώτου καὶ εἰς πελεκᾶν κρατῶν εἰς ἐν τῷ ῥάμφει του λαμπτήρα. Τὰ κοσμήματα ταῦτα εἶναι τεχνιέντως ἐξεργασμένα ἐξ ὀρειχάλκου, τὸ δὲ μαυσωλεῖον περικυκλοῦται ὑπὸ ὑψηλῶν τοίχων. Τὸ ἔργον τοῦ Ἱεγιάσου εὔρε μνημητὴν ἐν τῷ συγγενεῖ του Ἱεμίττου τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μεγάλως τιμᾶται ἐν Ἰαπωνίᾳ. Οὗτος συνεπλήρωσε καὶ ἀπετελείωσε τὸ φροδαλικὸν σύστημα τὸ ὁποῖον ὁ Ἱεγιάσου ἱδρυσεν. Οὗτος ἐτι περισσότερον ἐξωρᾶσε τὴν πόλιν Ἱεδῶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἱεγιάσου κτισθεῖσαν. Ὑδραγωγεία, μέχρι τῆς σήμερον λειτουργοῦντα τελείως, ὑπ' αὐτοῦ κατεσκευάσθησαν, νομισματοκοπεῖα ἠνοίχθησαν καὶ πολλαὶ ἄλλαι μεταρρυθμίσεις εἰσῆχθησαν. Ὁ τάφος του παρὰ τὸν ὁποῖον ἐγείρονται μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ καὶ προσκυνήματα κεῖται πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἱεγιάσου. Αἱ ὀλίγαι τελεταί, αἱ ἀπαντῶσαι ἐν πολλοῖς ναοῖς τῆς Ἰαπωνίας, παρατηροῦνται τὴν σήμερον ἐν Νίκκῳ ὅτε ἐπεσκέφθημεν τὰ διάφορα ἀξιοθέατα τοῦ Νίκκο μεγάλη ἡσυχία ἐπεκρίτει ἐν ἰταῖς μεγάλας αἰθούσαις τῶν ναῶν καὶ ὀλίγοι ἱερεῖς καὶ προσκυνηταὶ ἐφαίνοντο, Ἡ δόξα τοῦ Νίκκο κατὰ πολλὰ φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν· ἀλλ' ἕως ὅτου διασῶζονται ἐν αὐτῷ οἱ μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ μετὰ τῶν πλουσίων καὶ τῶν λαμπρῶν κοσμημάτων, ὁ τόπος οὗτος θὰ παριστᾷ ἰσχυρὸν ἐπιχειρήμα περὶ τῆς θαυμασίας τέχνης καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐμπειρίας τῶν Ἰαπώνων εἰς τὰς ἐπιτηδείους χεῖρας τῶν ὁποίων τὸ ξύλον καὶ τὸ μέταλλον γίνονται εὐπλαστα ὡς ὁ κηρός, διότι τόσοσιν λεπτὰ καὶ τέλεια εἶναι τὰ ποικιλτικὰ καὶ γλυπτικὰ ἔργα καὶ τὰ ἄλλα κοσμήματα ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν. Τὰ περίξ τοῦ Νίκκο εἶναι λίαν θελκτικὰ ὁ θεατῆς ἀπολαμβάνει ἀπειρον εὐχαρίστησιν θεωρῶν τὰ περίξ ὄρη καὶ τοὺς καταρρέοντας ποταμούς. Λίαν ἐνδιαφέρουσα ἐκδρομὴ εἶναι ἡ ἀ-

φιξίς διὰ μέσου τῶν ὄροπεδίων εἰς τὴν λίμνην Τσίινσεν-δζή ἐχούσης ὕψος 4000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην φθάνει τις δι' ἀνωμάλου καὶ ἐλικαιοδοῦς ὁδοῦ ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιβάλλεται ὑπὸ πυκνοῦ δάσους. Τὸ πλεῖστον τῆς ὁδοῦ δύναται ὁ βουλόμενος νὰ διέλθῃ διὰ τῶν δζιρικῆση ἀν' ἀποφασίση νὰ σείηται ὄλον του τὸ σῶμα· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ σύροντες ταύτας τὰς ἀμάξας βαδίζουσι βραδέως ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ, πολλοὶ προτιμῶσι ταξειδεύωσιν ἐπὶ τοῦ κ ἄ γ ο υ τὸ ὁποῖον εἶναι κόφινος ἐντὸς τοῦ ὁποίου κάθηται ὁ ὁδοιπὸρος καὶ φέρεται ὑπὸ τῶν ἀχθοφόρων. Προετιμήσαμεν τὰ δζιρικῆση καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας πορείαν διήλθομεν δώδεκα καὶ ἡμισυ χιλόμετρα καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν λίμνην. Τὸ γραφικὸν χωρίον Τσίινσεν-δζή ἐκτείνεται παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι ἐκτισμένον κυρίως διὰ τοὺς προσκυνητὰς καὶ τὰ καφενεῖα του εἶναι κλειστὰ ἐκτὸς τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου, ὅτε οἱ εὐλαβεῖς ἀπέρχονται πρὸς προσκύνησιν εἰς Ναντάη-Σάν.

Ἡ λίμνη ἔχει περιφέρειαν 16 περίπου χιλιομέτρων ὅπως δὲ θεωρήσωμεν τὰ λαμπρὰ περὶχωρα αὐτῆς ἐκαθήσαμεν ἐπὶ λέμβου καὶ ἐπλεύσαμεν εἰς μακρὰν ἀπόστασιν. Πρὸς ἀνατολὰς τὸ ἱερὸν Ναντάη-Σάν ὑψοῦται ἀμέσως ὑπεράνω τῶν ὑδάτων καὶ τὰ γιγαντιαία δένδρα μετὰ τῶν ποικιλοχρῶμων αὐτῶν φύλλων τὰ περιβίλλοντα τὸ ὄρος ἀντανακλῶνται ἐπὶ τῆς διαυγαῦς καὶ ἡρέμου ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης. Ὀλίγαι οἰκίαι ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ναντάη-Σάν προωρισμέναι πρὸς κατοικίαν τῶν ἱερέων καὶ ἐκεῖθεν ἀρχεται ἡ ὁδὸς τῶν προσκυνητῶν, ἠφέρουσα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνέλθῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ Νίκκο.

Ἐν τῇ λίμνῃ, ὡς λέγουσιν, ἐν ἀφθονία ὑπαρχουσιν ἰχθεῖς καὶ οἱ ἐγγώριοι θεωροῦνται ἐπιτήδειοι ἀλιεῖς. Ἐκ τῆς λίμνης ἐξέρχεται ῥυαξ οὐ μακρὰν αὐτῆς σχηματίζον ὠραῖον καταρράκτην καταπίπτοντα ἀπὸ 400 ποδῶν ὕψους. Ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ Τσίινσεν-τζή φαίνεται μία ἀτραπὸς πρὸς τὰ ἄνω φέρουσα εἰς τινὰ ἐλώδη τόπον ὅθεν φαίνεται ἡ κορυφὴ τοῦ ἠφαιστείου Σιράν-Σάν. Εἰς τὰ περίξ τούτου τοῦ τόπου ἀπαντῶσι θερμαὶ θεῖαι καὶ πηγαὶ εἰς τὰς ὁποίας προστρέχουσι πολλοί. Οἱ Ἰάπωνες καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἦσαν ἐνθερμοὶ θιασῶται τῶν λουτρῶν θὰ ὑπέθετέ τις δικαίως ὅτι οἱ Ἰάπωνες πρέπει νὰ ἔχωσι λίαν σκληρὸν δέρμα ἀφροῦνέχοντα τόσοσιν θερμὸν ὕδωρ εἰς τὸ ὁποῖον κολυμβῶσι μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. Ἐν ταῖς πηγαῖς ταύταις τὸ ὕδωρ εἶναι τόσοσιν θερμὸν ὥστε θὰ ἐ-

ζεμάτιζε τοὺς συνήθεις θνητούς! Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ Νίκκο ἐν συγκριτικῶς ὀλιγωτέρῳ χρόνῳ ἢ ὅταν ἀνήλθωμεν ἐν τούτοις τὰ ὅσα ἡμῶν ἐπόνουν ἕνεκα τοῦ κλονισμοῦ τῆς ἀμάξης τὴν ὁποῖαν ἔσυρον λογικὰ ζῶα, Ἰάπωνες ἀχθοφόροι ἐπὶ πετρώδους ἐδάφους. Οἱ πόνοι ὁμως οὐδὲν ἐσήμαινον εἰς ἡμᾶς οἵτινες ἀπελαύσαμεν τοσαύτας καλλονὰς τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης τῶν ἀνθρώπων· ἢ μετὰ τοῦ κόπου ἐπιτευχθεῖσα ἡσυχία εἶναι γλυκεῖα ὅταν εἰς θησαυρὸς φωτεινῶν ἀναμνήσεων πληροὶ τὰ ὄνειρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Νίκκο «τῆς κατοικίας τοῦ ἀπαστράπτοντος μεγαλείου» διαμένει ἀνεξίτηλος πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ καὶ παράγει ἀπειρον φαντασμαγορίαν τοῦ μεγαλείου τὸ ὁποῖον μόνον ἡ Ἀνατολὴ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος οἰοῦνθ' ὅτι μέρος τούτου τοῦ νησιωτικοῦ κράτους λίαν καταθέλγεται ἐκ τοῦ ἡσυχίου, εὐθύμου καὶ περιποιητικοῦ πληθυσμοῦ. Ἀπέλθετε ὅπου θέλετε εἰς Ἰαπωνίαν, ἐντὸς τοῦ θορύβου καὶ τοῦ κυκεῶνος τῆς πόλεως ἢ τῶν κομῶν, ἢ εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν ἀγρῶν, πανταχοῦ θὰ καταγορευθῆτε ἐκ τῆς ἐπικρατούσης εὐγενείας τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά φαίνονται δεικνύοντα ἀξιοσμεῖωτον προσοχὴν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ διακρίνονται ἐν τῇ θελκτικῇ καὶ πραεῖᾳ συμπεριφορᾷ των πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ξένων. Ὁ ἐπισκέπτης εἰσερχόμενος εἰς ἐντόπιον ξενῶνα εὕρισκει ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ δέχεται πολλὰς εὐγενεῖς ὑποκλίσεις πάντων ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου μέχρι τοῦ νεωτάτου μέλους τῆς οἰκογενείας. Ἀφοῦ καθῆσει ὁ ξένος ἐπὶ τοῦ δι' ὠραίας καὶ καθαράς ψιάθου ἐστρωμένου δαπέδου, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σχηματίζουσι περὶ αὐτὸν ἡμικύκλιον καὶ μετὰ μειδιάματος ἀτενίζουσι τὸν ξένον πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτεινῶσι τὸ σύνθετος « Ἰόκου πρασσάν μωσῆτα » (καλῶς ὠρίσατε) συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς χ ε ι ρ ο κ ρ ο τ ῆ σ ε ω ς τῶν παιδίων. Ὁ ξένος αἰσθάνεται ὅτι εὕρισκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του καίτοι ἐν ὄλως νέφ' κύκλῳ καὶ λυπεῖται διότι μόνον ἐν ἐνθερμον «ἀρηγάτο» (σᾶς εὐχαριστῶ) γνωρίζει νὰ εἴπῃ ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ γλώσσῃ. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας περιφέρειας, ἐν παντὶ σταθμῷ ὁ ὁδοιπὸρος συναντᾷ καφενεῖα (μόνον τέτιον εὕρισκεται) καὶ ἐν ἀκαλῶς ὠρίσατε) προσφερόμενον μετὰ μειδιάματος. Τὸ τέτιον φέρεται ὑπὸ τῶν κορασίων καὶ οὐδεμία πληρωμὴ ἐκζητεῖται ἐκτὸς τοῦ αὐτοπροαιρέτου φιλοδωρήματος τὸ ὁποῖον ὁ εὐγνώμων ὁδοιπὸρος ἀφήνει ἐπὶ τοῦ δίσκου κατὰ τὴν ἀπέλευσίν του. Τὸ ἀρχαῖον Ἰαπωνικὸν λεπτότατον ἐτικέτον μέχρι τῆς σήμερον προσεκτι-

κῶς παραδίδεται ὑπὸ ἰδιαιτέρων διδασκάλων οἵτινες δεικνύουσι πῶς νὰ γίνωνται αἱ ὑποκλίσεις, πῶς νὰ ἀποτεινῶνται οἱ χαιρετισμοί, πῶς νὰ παρατίθενται τὰ ἐδέσματα, ἰδίᾳ δὲ πῶς νὰ προσφερῆται εἰς τοὺς ἐπιστήμους ξένους τὸ τέτιον. Ἐν τούτοις ἡ νέα Ἰαπωνία ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ τῆς ἐξεγέρσει καὶ ἐν τῷ ζήλῳ τῆς πρὸς ἀμιλλαν μετὰ τῶν λαῶν τῆς δύσεως εὕρισκει ὅτι κατὰ τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων ὀλίγος χρόνος ἀπομένει πρὸς τήρησιν τῶν λεπτῶν ἐθιμοτυπιῶν. Ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐπὶ τοῦ παρόντος παρατηρεῖται μεταβατικὴ κατάστασις μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἠθῶν καὶ τοῦ ἀρχαίου ἐτικέτου. Κατὰ πολλὰς σχέσεις ἡ ἀρχαία Ἰαπωνία δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὴν σημερινήν· ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ ἀγάπη τῆς φύσεως ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ πάντοτε διεκρίνοντο ἅπασαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀκόμη παρακινεῖ τὸν λαὸν νὰ εὕρισκῃ εὐκαιρίαν ὅπως ἱκανοποιῇ τὸ αἰσθητικὸν τοῦτο. Μέγα μέρος τῆς θαυμασίας καλλιτεχνίας τῶν Ἰαπώνων ἀναμφιδόλως ὀφείλεται εἰς τὴν ἐνθερμον αὐτῶν ἀγάπην καὶ τὴν προσεκτικὴν παρατήρησιν τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως. Ὅταν ἀνθῇ τὸ ἱερὸν ἄνθος τοῦ λώτου ἢ τὰ κλήματα τὰ περιβάλλοντα τοὺς τοίχους καὶ τῆς ἀναδενδράδας εἶναι πλήρη σταφυλῶν, πολλοὶ ἐξέρχονται ὅπως θαυμάσωσι τὴν ὠραιότητα αὐτῶν. Τοιαῦται ἀθῶαι ἀπολαύσεις μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν τῶν Ἰαπώνων. Ὁ παρατηρητῆς βλέπει π.χ. τὸν Ἰάπωνα ἰστάμενον καὶ ἀποθαυμάζοντα τὸ ἄνθου δένδρον καὶ θεωρῶν αὐτὸν νομίζει ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως οὕτως εἰσέδυσεν εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ ὥστε κατάρθρωσε νὰ μεταμορφώσῃ τὸ βλέμμα του.

Ἄλλ' οὐ μόνον ἐν Νίκκῳ οἱ ναοὶ καὶ τὰ διάφορα προσκυνήματα εὕρισκονται ἐν λαμπροῖς τόποις. Οἱ ναοὶ πάντοτε περιβάλλονται ὑπὸ μεγάλων κήπων καὶ εὐρέων δασῶν ὅπου οἱ προσκυνηταὶ περιερχόμενοι τοὺς διαφόρους δρομίσκους ἀπολαύουσι τῶν φυσικῶν καλλωνῶν. Ἴδου διατί ἐν Ἰαπωνίᾳ ἡ ἀθῶα ἀπόλαυσις καὶ ἡ εὐσέβει-τί βαδίζουσιν ὁμοῦ.

Ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ ἐξ ὀχου Ρώσσου μυθιστοριογράφου Δοστοέβσκη.

Ἐφέτος συνεπληρώθησαν πενήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου τοῦ διασῆμου Ρώσσου μυθιστοριογράφου Θ. Μ. Δοστοέβσκη. Οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν κονίστραν τῆς μυθιστορικῆς φιλολογίας διὰ τοῦ διηγήματος του «οἱ πένητες ἄνθρωποι» (Μπέδνιε λιούδη) τὸ ὁποῖον ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ διὰ μι-

ας ὤρισεν εἰς τὸν νεαρόν συγγραφέα τὴν ἐξοχὸν θέσιν μεταξὺ τῶν κορυφαίων τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων ῥωσικῆς φιλολογίας.

Ὁ Δοστοέβσκις ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του (Δνέ-βνικ Πισάτελια) ἀναφέρει ὡς ἀκολούθως περὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξηγεῖται πρὸ 50 ἐτῶν τὸ διήγημά του «Μπέ-δνιε Λιούδη». Οὗτας ἀναφέρει, ὅτι συγγράψας τὸ πρῶτον του μυθιστόρημα μετὰ πάθους, σχε-δὸν μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς», τῇ συμβουλῇ τοῦ Δ. Β. Γρηγορόβιτς, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸν ποιητὴν Νεκράσοβ, ἀλλ' αἰσχύνοτο διό-τι ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ συγγράμματός του καὶ ἐξῆλθε ταχέως σχεδὸν χωρὶς νὰ εἴπη λέξιν περὶ αὐτοῦ διότι ὀλίγον ἠλιτίζεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ καὶ ἐφοβεῖτο τοὺς συντάκτας τοῦ περιοδικοῦ «Ὁτέτσσεβενιγια Ζαπήσκη» (πατριωτικὴ φιλολογία). Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὸ ἑσπέρας ὁ Δοστοέβσκις ἀνησυχῶν καὶ μελαγχολικὸς ὑπῆγεν εἰς ἕνα του φίλου μετὰ τοῦ ὁποῦ ἀνέγνωσαν τὰ συγγράμματα τοῦ Γόργλ ἕως εἰς τὰ μεσονύκτιον. «Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀναφέρει ὁ Δοστοέβσκις, εἰς τὰς τέσσαρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κατὰ τινα λαμπράν, ὡς ἡμέραν, νύκτα τῆς Πετροπόλεως (τοῦτο συνέβη τὸν Μάιον). Ὁ καιρὸς ἦν θερμὸς καὶ εὐδίας, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν κατεκλίθην ὅπως κοιμηθῶ ἀλλ' ἀνοίξας τὸ πα-ράθυρον ἐκάθησα παρ' αὐτό. Μετ' ὀλίγον ἤχησεν ὁ κώδων, ἐγὼ πολὺ ἐθαύμασα. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Γρηγορόβιτς καὶ ὁ Νεκράσοβ (διάστη-μοι Ῥῶσοι συγγραφεῖς) ἐρίφθησαν ἐπ' ἐμοῦ καὶ με περιεπτύχθησαν κατενθουσιασμένοι καὶ συγ-κεκινημένοι. Οὗτοι τὸ ἑσπέρας εἶχον ἐπιστρέψει ἑνωρὶς εἰς τὴν κατοικίαν των, ἔλαβον τὸ χειρό-γραφόν μου καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκωσι πρὸς δοκιμὴν: ἀεὶ τῶν δέκα σελίδων θὰ ἴδωμεν ἂν εἶναι ἀξίον ἀναγνώσεως» Ἄλλ' ἀφοῦ ἀνέγνω-σαν δέκα σελίδας, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναγνώσωσιν ἔτι δέκα, ἔπειτα δὲ ἐκάθησαν ὄλην τὴν νύκτα καὶ μέχρι τῆς πρωίας δὲν ἔπαυσαν ἀναγινώσκον-τες μεγαλοφώνως. Ὅτε ἐτελείωσαν (ἑπτὰ τυ-πογραφικὰ φύλλα!) ὁμοθύμως ἀπεφάσισαν νὰ ἐλθωσιν ἀμέσως εἰς ἐμέ. «Καὶ ἂν κοιμᾶται θὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, ἔλεγον οὗτοι, ἀρκεῖ εἰς αὐτὸν τόσος ὕπνος». Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Νεκράσοβ ἔφερε τὸ χειρόγραφον εἰς τὸν Μπελίνσκι. Ὁ ἐξο-χος κριτικὸς κατενθουσιάσθη ἐκ τούτου τοῦ δι-ηγήματος.

Εἰς πλούσιος ἀποθνήσκων εἶπε νὰ καλέσωσι τὸν πικρότατόν του ὑπηρέτην. «Πέτρε, τοῦ εἶπεν ὁ πλούσιος, μετ' μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω ἀλλὰ δὲν σὲ λησμονῶ· μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ εὖ-ρης ἐν τῷ ἔρμαρίῳ τῆς τραπέζης πρᾶγμα τι τὸ

ὁποῖον θὰ σὲ παρακινήσω νὰ πῆς διὰ τὴν ὑ-γίαν μου» Ὁ ὑπηρέτης ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὖρη ἐν τῷ ἔρμαρίῳ δῶρον τι, ἀλλ' ὅτε ἤνοιξε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του τὸ ἔρμαριον, εὗρεν ἐν αὐτῷ παστὸν ἰχθύον.

BOMBYΞ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΗΣ

Ὁ φυσιολόγος Ρίτσαρντ Δζέφρης ἐν τῷ πε-ριοδικῷ «Cosmos» ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον «Κα-θήμενος ἐπὶ καθέκλας ὑπὸ μίαν ἀπηδέαν εἶδον μίαν ἀράχνην κατερχομένην ἐξ ἐνὸς φύλλου δέ-κα πόδας μακρὰν τῆς γῆς καὶ κρυβεῖσαν μετα-ξὺ τῶν χόρτων ἀφοῦ ἀφῆκεν ὀπισθὲν τῆς ἐν νῆ-μα ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἐνὸς φύλλου καὶ προσ-δεθὲν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ ἐνὸς σαπρού ἀπηδίου. Με-τὰ δύο τρία λεπτὰ ἐφάνη εἰς βόμβυξ περίπου ἐνὸς δακτύλου μακρὸς καὶ ἤρχισε νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ ὑπὸ τῆς ἀράχνης ἀφεθέντος νήματος. Οὗτος συνέλαβε διὰ τοῦ στόματός του τὸ νῆμα καὶ ὕ-ψωσε τὸ σῶμα του εἰς τὰ ἐπάνω ἕνα δάκτυλον, ἔπειτα ἐκράτησε τὸ νῆμα διὰ τῶν δύο του ἐμ-προσθίων ποδῶν καὶ ἀφοῦ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν του ἀνέβη ἕνα δάκτυλον ἀκόμη εἰς τὰ ἐπάνω. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ὁ βόμβυξ ἀνευ διακοπῆς ἀνῆρχετο καὶ τὸ σῶμα του αἰωροῦτο ἐν τῷ ἀέ-ρι, ἕως οὗ ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον, ὡς ὁ ἄνθρωπος ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ σχοινίου. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἔντομον ἀνευ μεγάλης δυσκολίας καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ πρὸς ἀνάπαυσιν ἔφθασεν εἰς τὸ δέν-δρον ἐντὸς ἡμισείας περίπου ὥρας ἐπὶ νήματος 108κις μεγαλείτερον τοῦ σώματός του.

Ὁ βόμβυξ φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δέν-δρου ἤρξατο ἀμέσως νὰ τρώγῃ καὶ εὐκόλως ἐ-δακνε τὸ σκληρὸν φύλλον τῆς ἀπηδέας· πόσον ὁμως προσεκτικῶς οὗτος ἀνερχετο ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου νήματος τῆς ἀράχνης τὸ ὁποῖον ἐν μιᾷ πνοῇ τοῦ ἀνέμου δύναται νὰ διακοπῇ! Οὗ-τος ὦν συνειθισμένος νὰ τρώγῃ καὶ νὰ τρυπᾷ τὰ σκληρὰ φύλλα, διὰ τί δὲν ἐκοψε τὸ λεπτόν νῆμα τῆς ἀράχνης; Πολλὰ θαυμάσια ἀποκρύ-πτει ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἡ φύσις».

ΝΕΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Ἡ Ῥωσικὴ κυβέρνησις ἤρξατο τὰς προκαταρκτι-κάς ἐργασίας ἄλλης σιδηροδρομικῆς ἐπιχειρήσεως ἐν Καυκάσῳ. Προτίθεται ἡ ἔνωσις τοῦ σιδηρο-δρόμου τοῦ Βλαδικαυκάσου μετὰ τῶν σιδηροδ-γραμμῶν τῶν διερχομένων τὸν Καύκασον παρὰ τὴν Τιφλίδα. Ἡ νέα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Δαρ-Κόχ παρὰ τὸν Βλαδι-

καύκασον θὰ διέλθῃ τὸν ποταμὸν Οὐράχ καὶ ἐκεῖθεν θὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Σιρ-Δηγάρ. Εἰς τι-να ἀπόστασιν ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου ἐν ἐνὶ ση-μείῳ τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν προσδιώρισαν οἱ μη-χανικοὶ θὰ διατηρηθῇ μεγάλη σύραξ (Tunnel) διὰ μέσου τοῦ ὄρους εἰς μῆκος 10 βερστίων ἢ 16 περίπου χιλιομέτρων ὅσον καὶ τὸ τουνέλιον τοῦ Ἁγίου-Γοθάρθου. Ὁ πρῶτος γεωμέτρης καὶ οἱ μηχανικοὶ εἶναι Ῥῶσοι καὶ δὲν προσδιώρισαν εἰσέτι τὰς δαπάνας τῆς κατασκευῆς. Πρὸ τινος χρόνου Γαλλικὴ ἐταιρία ἐζήτησε παρὰ τῆς κυ-βερνήσεως τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἔργου τούτου ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν λάβῃ, τῆς Ῥωσσίας ἀποποιουμένης τὴν ὑπὸ ξένων ἐταιριῶν κατα-σκευὴν σιδηροδρόμων.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

(συνέχεια)

Περὶ αἵματος

Τὸ μέλαν αἷμα, τούτέστι, τὸ αἷμα οὔτινος τὸ ὀξυγόνον ἐκᾶν καὶ ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὸ σῶμα πρὸς παραγωγὴν θερμότητος, φθάνει εἰς τὸν δεξιὸν κόλπον ῥέον ἐκ τῆς ἄνω καὶ κά-τω κοιλίας φλεβός, αἰτίνες προσδέχονται τὰς φλέβας ἀπάσας τῆς κοιλίας, τῆς κεφαλῆς, τῶν ἄκρων κτλ. Ἐκ τοῦ δεξιῦ κόλπου τὸ αἷμα κατέρχεται εἰς τὴν δεξιὰν κοιλίαν, διὰ τοῦ δε-ξιοῦ κολποκοιλιακοῦ στομίου, ἀλλὰ πληρωθεῖ-σα αἵματος ἡ δεξιὰ κοιλία (ἣτις εἶνε κοίλος μῦς) συστέλλεται ὡς μῦς καὶ ἐκδιώκει τὸ αἷμα ὅπερ ἔχει πληρώσει αὐτήν.

Τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ αἵματος, ἡ κολποκοιλια-κὴ βαλβὴς κλείεται ἀποφορτῶσα τὸ ἀντιστοι-χοῦν στόμιον καὶ τὸ αἷμα δὲν δύναται ἢ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ στομίου τῆς «πνευμονικῆς ἀρ-τηρίας».

Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία, ἣτις ἅμα τῇ ἐξόδῳ αὐτῆς ἐκ τῆς καρδίας διαιρεῖται εἰς δύο κλά-δους, ἕνα διὰ τὸν ἀριστερόν πνεύμονα καὶ ἕνα διὰ τὸν δεξιόν φέρει τὸ μέλαν αἷμα ἡμῶν εἰς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τοῦ πνεύμονος καὶ τὸ θέ-τει εἰς ἐπαφὴν, διὰ μέσου λεπτῆς μεμβράνης μετὰ τοῦ ἀέρος τὸν ὁποῖον περιέχουσι τὰ κυ-στιδία τοῦ πνεύμονος.

Διὰ τινος φυσικοῦ φαινομένου, τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος εἰσδύει εἰς τὸ αἷμα, ἐκδιώκει τὸ ἀν-θρακικὸν δξὺ ἐκ τοῦ ὁποῖου εἶνε φορτωμένον τὸ αἷμα παραλαβὸν αὐτὸ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος τὸ μετατρέπει εἰς ἐρυθρὸν αἷμα, τού-τέστι εἰς θρεπτικὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὰ ὄργανα τὸ ὀξυγόνον, ὅπερ καιόμενον ἀνευ

φλογός· εἰς τοὺς ἴστους ἡμῶν γεννᾷ σταθερὰν θερμοκρασίαν +37 βαθμῶν. Τὸ ἐρυθρὸν αἷμα ἐξέρχεται τοῦ πνεύμονος διὰ τῶν πνευμονικῶν φλεβῶν αἰτίνες φέρουσι τοῦτο εἰς τὸν ἀριστερόν κόλπον· εἶτα διὰ τοῦ αὐτοῦ μηχανισμοῦ, ὅστις καὶ δεξιᾶ ἐξετελέσθη, τὸ αἷμα κατέρχεται εἰς τὴν ἀριστερὰν κοιλίαν ἢ δὲ κοιλία αὕτη συστέλ-λεται, τὸ ἀριστερὸν κολποκοιλιακὸν στόμιον ἀποφράσσεται καὶ τὸ αἷμα διέρχεται διὰ τῆς ἀορτῆς ἀρτηρίας, ἣτις ἐκφέεται ἐκ τοῦ τοιχώματος τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας τῆς καρδίας.

Ἡ καρδία συστελλομένη παράγει τὸν ἤχον καὶ τὸν κρότον ὃν ἀντιλαμβάνομεθα θέ-τοντες τὸ οὖς ἡμῶν ἢ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς πέμπτης ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Ἡ ὀλικὴ ποσότης τοῦ αἵματος εἶνε 5—6 λίτραι. Εἰς ἕκαστον παλμὸν εἰσέρχεται 180 γραμμάρια αἵματος εἰς τὴν ἀορτήν. Τὸ αἷμα διατρέχει 29—30 ἑκατοστόμετρα κατὰ δευτε-ρόλεπτον. Καλεῖται σφυγμῶδες ὁ παλμὸς τῆς κερκιδικῆς ἀρτηρίας, ἣτις εἶνε κατ' ἐπιπο-λὴν εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς καὶ συνεπῶς μᾶλλον προσιτὴ εἰς τὴν ἀφὴν τῶν ἄλλων ἀρτη-ριῶν τῶν γενικῶς βαθύτερον κειμένων.

Σφυγμὸς τῶν διαφόρων ἡλικιῶν

Ἄμα τῇ γεννήσει, ὁ σφυγμὸς κυτᾶ κατὰ λεπτόν.	130—140
Εἰς ἐνὸς μηνός	118—121
Εἰς ἐνὸς ἔτους	120—108
Εἰς δύο ἐτῶν	108—89
Εἰς τριῶν ἐτῶν	90—80
Εἰς ἐπτά ἐτῶν	—85
Ἐν τῇ ἐφηβίᾳ	85—80
Ἐν τῇ ἀνδρικῇ ἡλικίᾳ	75—70
Ἐν τῷ γῆρατι	65—60

Ἄλ. Κορδοῦλης ἰατρός.

ΙΣΤΙΑ ΜΕΤ' ΟΠΩΝ

Εὐεργετικὴ ἀνακάλυψις.

Παριέργος νεωτερισμὸς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπαυξάνε-ται ἡ ταχύτης τῶν ἱστιοφόρων, ἀπλοῦς συνάμα καὶ ἀνεξόδας, ἀγγέλλεται ὅτι ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν. Πρὸ τινος χρόνου τὸ ἐν Βερολίῳ ἐκιδιδόμενον περιοδικὸν «Sport» ἐφῆστα τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ ἐπὶ νέας ἰδέας, ἣν εἶχεν ἐφαρμόσει ἐν Γενουῇ ὁ Ἴταλὸς πλοίαρχος Βασάλλος, ὅστις ἐπλεε δι' ἱστιῶν φερόντων ὀπᾶς. Ἡ εἰδήσις ἐξεληφθη κατ' ἀρχὰς ὡς ἀνακρίβης· ἢ ὡς ἰστορῶν τοῦ Ἴταλοῦ πλοίαρχου. Ἡδὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος τὸ Ἀμερικανικὸν πε-ριοδικὸν «Philadelphia Record» δημοσιεύει τὰ ἐπό-μενα· «Οἱ πλείοντες πρὸ τινων ἡμερῶν τὸν ποτα-μὸν Δελαμάς ἐγένοντο μάρτυρες περιέργου θεάμα-τος. Τὸ ἰταλικὸν ἱστιοφόρον «Salvatore Accame» τὸ ὁποῖον ἤρξατο ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν ἀντῶν τῆς

Ἄφρικῆς, ἔφερον εἰς ὅλα τὰ ἰστία κυκλοτερεῖς ὄπας. Περί τοῦ ἰστοτρόπου τούτου φαινόμενου πλείστα ἐξηγήθησαν εἰκασίαι, ἐν τέλει δὲ ἐγνώσθη ὅτι πρόκειται περὶ ὄπας νέου σηστήματος, τὸ ὁποῖον ἠδοκίμησε πληρέστατα καὶ δι' οὐ ἐπαυξάνει ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου καταπληκτικῶς. Ὁ πλοίαρχος τῆς «Salvatore Accame». Ἀρδένας, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν ἐπὶ τῶν ἰστιῶν ὄπῶν, εἶπεν ὅτι διὰ τούτων παρέχεται διέξοδος εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν ἀνευ ὄπῶν ἰστιῶν καὶ σχηματίζει ἀόρατόν τινα ἐπὶ τοῦ ἰστιῶ ἐπιφάνειαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀνεμος ὀλισθαίνει καὶ δὲν προσβάλλει ὅσον πρέπει τὰ ἰστία. Διὰ τῶν ὄπῶν τούτων δ' ἀδρανῆς οὗτος ἀήρ ἐξέρχεται, οὕτως ὥστε ὁ ἀνεμος προσβάλλει ἀμέσως τὸ ἰστιῶν καὶ οὕτως ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου αὐξάνει οὐσιωδῶς. Περί τούτου ἐπείστην ἐν τῶν πραγμάτων, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἀρδένας, συγκρίνων τὰ τάξιδά μου διὰ τῶν ἰστιῶν μὲ ὅπας πρὸς τὰ παλαιά. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶναι μόνον τὸ πλοῖόν μου τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζει τὸ σύστημα τούτο, ἀλλὰ καὶ πενήτην ἄλλα ἰστιοφόρα.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΜΑΧΩΝ

Ἡ ἔξοχος Ρώσος συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος κόμης Λέων Τολστόη πρὸ τίνος χρόνου ἐδημοσίευσεν ἐν ταῖς Ἀγγλικαῖς ἐφημερίσι διαμαρτύρησιν κατὰ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις βρασανίζει τοὺς ν τ ο υ χ ο π ὀ ρ τ σ η (πνευματομάχους) διότι οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι δὲν θέλουσι νὰ ὑπερατήσωσιν εἰς τὰς τάξεις τος ρωσικοῦ στρατοῦ. Πρὸ τίνος χρόνου οἱ πνευματομάχοι ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀχαλκαλάκ τῆ συνοδία τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων των ἐκόμισαν εἰς τοὺς ἀγροὺς τὰ ὄπλα των, ἐπέθηκαν αὐτὰ ἐπὶ πυρᾶς καὶ ἔκαυσαν αὐτά. Τὸ πῦρ ἐξηκολούθει καθ' ὅλην τὴν νύκτα, οἱ δὲ πνευματομάχοι ἴσταντο ἐκεῖ καὶ ἔψαλλον ψαλμούς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ νομάρχης τῆς Τιφλίδος ἀπέστειλλε κατ' αὐτῶν Κοζάκους. Οὗτοι ἐφθασαν καὶ ἤρχισαν νὰ προσβάλλωσι τοὺς ἀνυπερασπίστους πνευματομάχους. Οἱ τελευταῖοι συνήθροισαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των εἰς ἓν μέρος ἔθεσαν αὐτὰ εἰς τὸ μέσον, οὗτοι δὲ ἀλληλοκρατούμενοι εἰς τὰς χεῖρας περιέφραττον αὐτὰ ὡς διὰ ζωσῆς φραγῆς. Οἱ κοζάκοι ἐπέπιπτον, οἱ πνευματομάχοι ἴσταντο ἀκίνητοι, μόνον τοὺς τραυματισθέντας καὶ τοὺς φονευθέντας ἀποσύροντες εἰς τὸ μέσον τοῦ ζώντος «προπυργίου». Ἐπὶ τέλους ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κοζάκων ἰδὼν τὸ ἀνωφελες τῆς τοιαύτης προσβολῆς διέκοψεν αὐτὴν διατάξας εἰς τοὺς πνευματομάχους νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ τοῦ νομάρχου. Οὗτοι σύροντες τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπορεύθησαν πρὸς συνάντησιν τοῦ νομάρ-

χου. Ὁ τελευταῖος ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ φωνῶν. Ἐπὶ τέλους συνελθὼν ἐκ τῆς ὄργῆς του ἠρώτησεν αὐτοὺς ἂν θὰ ὑπερετήσωσιν ἐν τῷ στρατῷ ἢ ὄχι; Οἱ γέροντες ἡσύχως ἀπήντησαν ὅτι οὗτοι εἶνε γέροντες καὶ οὐδεὶς θέλει νὰ κάμῃ ἐξ αὐτῶν στρατιώτας. Τότε ὁ νομάρχης ἐκάλεσεν ὀνομαστὶ τρεῖς ἐγγεγραμμένους ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐφέδρων καὶ ἀπηύθυνεν εἰς αὐτοὺς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, λαβὼν δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν διέταξε νὰ μαστιγώσωσιν αὐτοὺς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐφέδρων 60 τὸν ἀριθμὸν, ἀπομακρυνθέντες τοῦ πλήθους ἀπέθεσαν πρὸ τοῦ νομάρχου τὰ προσκλητήρια πρὸς ἀποδοχὴν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. «Μαστιγώσατε αὐτοὺς» ἀνέκραξεν ὁ νομάρχης ἐξω ἑαυτοῦ γενόμενος, ταχέως ἀνεχώρησε καὶ ἀνέθηκε τὸ καθήκον του εἰς τὸν ἑπαρχον. Ὁ τελευταῖος ἐξηκολούθει τὰ βρασανιστήρια ἐπὶ τῶν πνευματομάχων ἐπὶ ἐξ ἡμέρας, ἐκτὸς δὲ τούτου μυστικῶ τῷ τρόπῳ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Κοζάκους νὰ ἐκδιώσωσι τὰς γυναῖκας καὶ τὰς κόρας τῶν πνευματομάχων. Τὸ κατόρθωμα δὲ τούτου ὅπως ἐκτελεσθῆ ἀνευ κινδύνου, οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλακίσθησαν οἱ δὲ Κοζάκοι ἐπέπεσαν ὅπως θραύσωσι τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν τῶν πνευματομάχων ἄπασαι αἱ γυναῖκες καὶ αἱ κόραι τῶν πνευματομάχων ἐξεδιώθησαν καὶ ἠτιμιάθησαν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους καὶ οἱ Κοζάκοι ἐκορέσθησαν. Τότε αὐτοὺς ἀντικατέστησεν ἡ ἐκ Λεζίνων (Μωαμεθανῶν) ἀποτελουμένη χωροφυλακὴ ἥτις ἀπετελείωσε τὸ ὑπὸ τῶν Κοζάκων ἀρξάμενον ἀνόσιον κακούργημα. Τῆ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ πολλαὶ οἰκογένειαι τῶν πνευματομάχων ἐξεδιώχθησαν, ἄγνωστον ποῦ, ὁ δὲ ῥηθεὶς νομάρχης δημοσίᾳ ἔκαυχᾶτο ὅτι ἐξέδωκε διαταγὴν ὅπως οὐδεὶς τολμήσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν νὰ πωλήσῃ ἢ νὰ χαρίσῃ τι τρώξιμον εἰς τοὺς πνευματομάχους διὰ νὰ ἀποθάνωσι τῆς πείνης....

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἀστραπῆς» τὴν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ δημοσιευομένην ἀγγελίαν περὶ τοῦ σπουδαίου μηνιαίου λαχείου τῆς Σερβίας ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς Σερβικῆς βιομηχανίας ἐκ φράγ. χρυσῶν 3,220,000.

